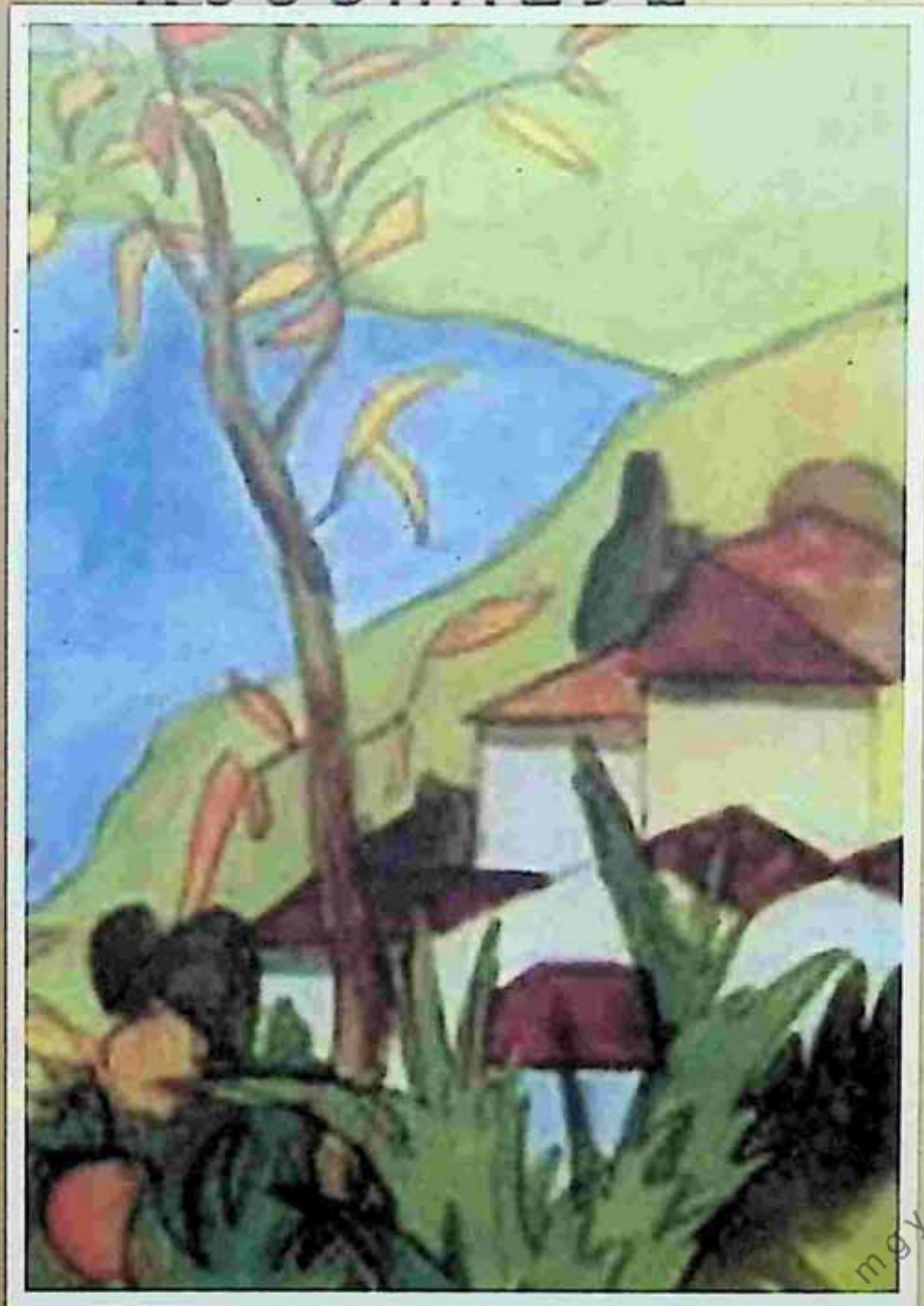

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ
mgyoe.com

မောင်ထွန်းသူ မြိုင်ခေမာ

HARMANN HESSE
ROSSHALDE

ဒုတိယအကြိမ်

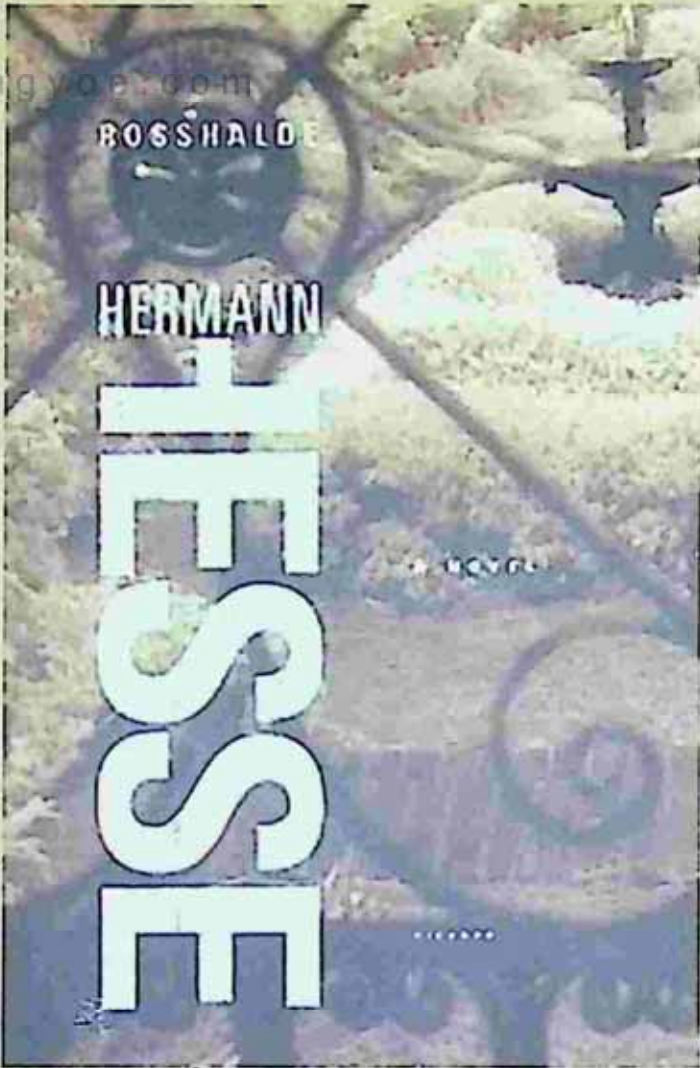
mgyoe.com

mgyoan.com

ROSSHALDE

HERMANN

TESSE

မောင်ထွန်းသူ
မြိုင်မေဟ

tun0047
2800.00 Ks

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ကျ၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မရိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၅၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၉၉၀ ထုတ် ဘဝတက္ကသိုလ်၏ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
ရောင်းစျေး ၂၀၀၀ ကျပ်

မြိုင်သော

မောင်ထွန်းသူ - ရန်ကင်း၊
စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၅၊
စာမျက်နှာ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

(၁) မြိုင်သော

မြိုင်ခေမာ
ROSSHALDE

Hermann Hesse

မောင်ထွန်းသူ

မြန်မာပြန်

ဒုတိယအကြိမ်

mgyc.com

mgyc.com

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာစာ

၁

ကျွန်တော်တို့ စာဖတ် ပရိသတ်သည် ဆရာပါရဂူ မြန်မာပြန်ခဲ့သည့် သိဒ္ဓတ္ထ^၁ ဝတ္ထုကို အမြဲတစေ သတိရနေကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဤစကားကို အကြောင်းမဲ့ ဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ 'သိဒ္ဓတ္ထ'သည် စာဖတ်ပရိသတ် အလွန်နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းခဲ့သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ရုံမျှမက ယနေ့အချိန်ထိ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြန်လည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနေရခြင်း ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်း 'သိဒ္ဓတ္ထ'ကို ရေးသူသည် ဂျာမန်စာရေးဆရာကြီး ဟာမန်ဟက်စ်^၂ ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဤဝတ္ထုမြိုင်ခေမာသည်လည်း ဟာမန်ဟက်စ်၏ ဝတ္ထုပင် ဖြစ်ပါ၏။

၂

ဟာမန်ဟက်စ်ကို ၁၈၇၇ ခုနှစ်တွင် ဂျာမနီနိုင်ငံ ကဲလ်မြို့၌ မွေးဖွားသည်။ သူသည် သူ့ဘဝကို စာအုပ်ရောင်းသမားအဖြစ်ဖြင့် စတင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်တွင် စာရေးကား သူ၏ ကဗျာ

၁။ Siddhartha

၂။ Hermann Hesse

၃။ Calw

စာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုကဗျာစာအုပ်ထွက်ပြီးနောက် ငါးနှစ် အကြာတွင် သူ့ဝတ္ထုများ ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။ အောင်မြင်ကျော်ကြား မှုလည်း ရလာသည်။ သူ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထုသည် 'ပီတာကာမင်ဇင်' ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သည်ပရော်ဒီးဂျီး၊^၂ ဂျာထရူး၊^၃ ရော်ရှာလ်ဒီး၊^၄ ဒင်မင်း၊^၅ 'သိဒ္ဓတ္ထ' စသောဝတ္ထုများ ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။ နောက် ပိုင်းတွင် ဟာမန်ဟက်စ်သည် ဤရာစုနှစ်၏ အထူးခြားဆုံးသော စာရေး ဆရာများထဲမှ တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

အမှန်အားဖြင့်လည်း ဟာမန်ဟက်စ်သည် တကယ် ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာဖွေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာဖွေရင်းနှင့်ပင် သူသည် စိတ်နှင့် ပတ်သက်သော အသိအမြင်သစ်များကို အမြဲတစေ ရှာဖွေခြင်း၊ လေ့လာ ခြင်းပြုသည်။ အထူးသဖြင့် စိတ်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်သည့် 'မနောဝိဘဇ္ဇသဘောတရား'^၆ (အတွင်းစိတ်နှင့် အပြင်စိတ်တို့ကို စိစစ် ဝေဖန်ခြင်း)ကို လက်ကိုင်ပြုကာ အသိအမြင်သစ်များကို ရှာဖွေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူရှာဖွေရင်း ရလာခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများနှင့် အသိအမြင်များ သည် သူ့ဝတ္ထုများနှင့် သူ့စာများတွင် ထင်ဟပ်လာခဲ့လေသည်။

ထင်ရှားသည့် သာဓကမှာ သူပထမဆုံး ထုတ်ဝေခဲ့သည့် 'ပီတာ ကာမင်ဇင်' ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ပီတာကာမင်ဇင်သည် ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ၏ လူငယ်ဘဝနှင့် လူကြီးဖြစ်စ ဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်၏။ ဇူးရစ်မြို့၌ နေစဉ်အတွင်း သူသည် မိန်းကလေးများစွာနှင့် တွေ့ခဲ့သည်။

- ၁။ Peter Camenzind
- ၂။ The Prodigy (Unterm Rad)
- ၃။ Gertrud
- ၄။ Rosshalde
- ၅။ Demian
- ၆။ Psychoanalytic

စိတ်၏ သာယာအေးချမ်းမှုကို ရှာသည်။ ထို့နောက် အိတလီသို့သွားကာ စိတ်၏ သာယာအေးချမ်းမှုကို ရှာဖွေပြန်သည်။ သို့ သော်လည်း သူ လိုချင်သော အရာကိုမရ။ ရှာမတွေ့။ နောက်ဆုံးတွင် သူ သည် သူ၏မွေးရပ်ဇာတိရွာသို့ ပြန်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူသည် ရောင့်ရဲသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်ကာ အေးချမ်းသာယာမှုကို ရသည်။ ဤကား 'ပိတာကာမင်ဇင်' ဝတ္ထု၏ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်း ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုတွင် ဇာတ် လမ်းအနေဖြင့် ထူးခြားမှု ရှိသည်မဟုတ်။ ထူးခြားသည်မှာ ဟာမန်ဟက်စ် ထင်ဟပ်တင်ပြထားသည့် အတွေ့အကြုံနှင့် အသိအမြင်များပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၁၆ ခုနှစ်မှစ၍ ဟာမန်ဟက်စ်သည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာ ပေါင်းများစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ ပထမဆုံး သူ အလွန်ချစ်သော ဖခင် ကွယ်လွန်သည်။ သူ့ညီအသည်းအသန်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့ဇနီးသည်အား စိတ္တဇဆေးရုံ တင်လိုက်ရသည်။ စစ်ကြီးကြောင့် ပေါက် ဖွားလာရသည့် အနိဋ္ဌာရုံများအပေါ် မကျေနပ်မှုနှင့် သူ ရင်ဆိုင်နေရသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပြဿနာများအပေါ် ဘဝင်မကျမှု စသည်တို့ကြောင့် ဟက်စ်ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်ထိခိုက်ကာ စိတ်ရောဂါဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ စိတ်ရောဂါကို ဆရာဝန်များနှင့် ကုသရသည်။ စိတ်ရောဂါကို အကုသခံ ရင်းနှင့်ပင် သူသည် စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော အသိအမြင်သစ်များ ရရှိလာခဲ့ ပြန်သည်။ ထိုအခါ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် လူ့လောကအတွင်း၌သာမက သူ့ကိုယ် တွင်း၌လည်း အခြေအနေများ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်ဟု နားလည်လက်ခံ လာသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အပြင်လောကတွင်း၌သာ တိုက်ပွဲများ ရှိနေ သည်မဟုတ်။ သူ၏ကိုယ်တွင်း၌လည်း တိုက်ပွဲများရှိနေသည်ဟု ယူဆ ယုံကြည်လာခဲ့သည်။ ယင်းယုံကြည်မှုများသည် သူ့နောက်ပိုင်းကာလ၌ ရေးသားခဲ့သည့် စတက်ပင်းဂုတ်^၁၊ နာဇစ်စ်နှင့်ဂိုးလ်မန်^၂ စသော ဝတ္ထု များ၌ ထင်ဟပ်လာသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

ဟာမန်ဟက်စ်နှင့်ပတ်သက်၍ နောက်တစ်ခု ထူးခြားချက်မှာ ငယ်

၁။ Steppenwolf
၂။ Narziss and Goldmund

စဉ်ကတည်းက အရှေ့တိုင်းစာပေနှင့် အရှေ့တိုင်းဒဿနိက အမြင်များနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံသည် ဟက်စ်၏ စိတ်နှလုံးကို ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက လွှမ်းမိုးခဲ့သည်။ ဤအချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဟက်စ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း 'ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်အခါကတည်းက ခရစ်ယာန်ဘာသာနှင့် ရင်းနှီးနေသကဲ့သို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာများနှင့်လည်း အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်'ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ဤအကျွမ်းတဝင်ဖြစ်မှုများသည်လည်း သူ၏ဝတ္ထုများနှင့် သူ့စာများတွင် ထင်ဟပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

၃

ဂျာမန်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သော ဟာမန်ဟက်စ်သည် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျာမန်အမျိုးသားများ ကျင့်သုံးခဲ့သည့် ဝါဒအပေါ် မကျေနပ်သဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်ခဲ့၏။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဂျာမန်အာဏာပိုင်များက သူ့အပေါ် မလိုမလားဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဂျာမနီနိုင်ငံမှ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ဂျာမန်တစ်ယောက်ဟုပင် သဘောထားကာ ဂျာမန်နိုင်ငံအတွက် တတ်စွမ်းသမျှ အကျိုးပြုနိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း နာဇီများ ကြီးစိုးလာသည့် ခေတ်တွင် နာဇီများက ဟာမန်ဟက်စ်၏ စာအုပ်များကို ရွံ့မှန်းကြသည်။ ဂျာမန်နိုင်ငံအတွင်း၌ မထုတ်ဝေရဟု ပိတ်ပင်တားမြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဟာမန်ဟက်စ်သည် ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူကာ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှာပင် အခြေချရသည့်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

အမိနိုင်ငံနှင့် ကင်းကွာခဲ့ရသော ဟက်စ်အား ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံက ကောင်းစွာထွေးပိုက်ခဲ့သည်။ သူ့အား ပီ၊ အိပ်ချ်၊ ဒီဘွဲ့ အပ်နှင်းခြင်းဖြင့် ဂုဏ်ပြုသည်။ နိုင်ငံတကာတွင် အရောင်းရအတွက်ကျယ်ဆုံးဖြစ်နေသည့် သူ့စာအုပ်များအတွက် ဂုဏ်ယူသည်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် သူသည် စာပေဆိုင်ရာ နိုဘယ်လ်ဆုကို ရရှိခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးက

အသိအမှတ်ပြုသည့် ထူးခြားထင်ရှားသော စာရေးဆရာကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဤမျှအထိ ထူးခြားထင်ရှားခဲ့သော ဟာမန်ဟက်စ်သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ သူကွယ်လွန်ချိန်တွင် သူ၏အသက်သည် ရှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တိတိ ရှိခဲ့လေပြီ။

၄

ဤမျှဆိုလျှင် ဟာမန်ဟက်စ်၏ ဘဝနောက်ကြောင်းကို တစေ့တစောင်း သိမြင်ကြပြီဟု ထင်ပါသည်။ သူ၏ဘဝအကြောင်းကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖော်ပြနေခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပါသည်။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်အိမ် မထူးခြားတတ်သော သူ့ဝတ္ထုများအပေါ် စာဖတ်ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားစေလို၍ ဖြစ်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် သူ ထင်ဟပ်တင်ပြထားလေ့ရှိသည့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအသိအမြင်များကို သတိထားမိစေလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံး တင်ပြလိုသည့်အချက်မှာ ဤဝတ္ထုနာမည်ပေးပုံနှင့် ပတ်သက်ပါသည်။ ဤဝတ္ထု၏ မူရင်းအမည်သည် Rosshalde ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအမည်သည် ဤဝတ္ထုဇာတ်အိမ်တည်ရာ အိမ်ကြီး၏ အမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းအချက်ကိုတည်မှီ၍ ကျွန်တော်က ဤဝတ္ထုကို မြိုင်ခေမာဟု ပေးပါသည်။ 'ခေမာ' ဟူသောစကားလုံးသည် 'မြန်မာအဘိဓာန်' ၏ ဖော်ပြချက်အရ အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုးထွက်ပါသည်။ တစ်မျိုးမှာ 'ဘေးမရှိရာအရပ်၊ နိဗ္ဗာန်' ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်တစ်မျိုးမှာ 'ခေသော၊ ညံ့ဖျင်းသော' ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအနက်အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုးစလုံးသည် ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှင့်လည်း လိုက်လျောညီထွေ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၃ ရက်

mgyc.com

mgyc.com

မြိုင်ခေမာခြံကြီးကို ဝယ်ယူပြီး ဂျီဟန်ဗာရာဂု ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည့် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်ကဆိုလျှင် ဤခြံကြီးသည် အစွန့်ပစ်ခံ ခြံအိုခြံ ဟောင်းကြီး တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်၏။

ဥယျာဉ်တွင်းရှိ လူသွားလမ်းများသည် မြက်ပင် ချုံပင်များ ဖုံးလွှမ်း လျက် ရှိသည်။ ခုံတန်းလျားများသည် ရေညှိများတက်နေကြသည်။ လမ်း ခင်းထားသည့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသည် ကွဲအက်ကြေမွလျက် ရှိကြ သည်။ ပန်းခြံတစ်ခြံလုံးမှာလည်း ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း မရှိသဖြင့် ချုံနွယ်ပိတ် ပေါင်းများဖြင့် ပြည့်ကာ မြင်မကောင်းအောင် ရှုပ်ပွလျက် ရှိ၏။

ခြံကြီး၏အကျယ်မှာ ရှစ်ဧကခန့်ရှိ၍ ခြံထဲတွင် အဆောက်အအုံ နှစ်လုံးမျှသာ ရှိသည်။ တစ်လုံးမှာ ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းပြီး ပျက်စီးယိုယွင်း နေသည့် အိမ်မကြီးဖြစ်၍ နောက်ဘက်တွင် မြင်းစောင်းရှိသည်။

နောက်တစ်လုံးမှာ ခပ်သေးသေး ဖြစ်သည်။ ပန်းခြံ၏အလယ်၌ တည်ရှိပြီး နွေရာသီနေဖို့အတွက် သီးသန့်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ကလေးမှာ ဝတ်ကျောင်းဓမ္မာရုံကလေးတစ်ခုနှင့် တူလျက်ရှိ၏။ ပတ္တာ များပြုတ်၍ ပျက်ထွက်နေသဖြင့် အိမ်တံခါးသည် ရွဲ့စောင်းစောင်း ဖြစ် နေသည်။ အိမ်နံရံများမှာလည်း ရေညှိများနှင့် မှိုများ တက်နေကြလေသည်။

ခြံကြီးကို ဝယ်ပြီးသည့်နောက် ချက်ချင်းပင် ပိုင်ရှင်သစ်သည် ယိုင် နဲ့နဲ့ ဖြစ်နေသော အိမ်ကလေးကို ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှ

ပန်းခြံတွင်းရှိ ငါးကန်ကလေးဆီသို့ သွားရန် လှေကားလုပ်ထားသည့် ကျောက်တုံး ဆယ်တုံးကိုသာ ချန်ထားသည်။

အိမ်ကလေး၏ နေရာတွင် ဗာရာဂု၏ ပန်းချီစတူဒီယိုကို ဆောက်သည်။ ထို့နောက်တော့ ဗာရာဂုသည် ဤစတူဒီယိုထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပန်းချီဆွဲခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးပေါ်၌နေသည်ဟု ဆိုသော်လည်း အချိန်ရှိသမျှ ဤစတူ ဒီယိုထဲမှာပင် အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း သူ့မိသားစုအတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သဘောထား ကွဲလွဲမှုသည် တစ်နေ့တခြား တိုးတက်ပြင်းထန်လာပြီး နောက်ဆုံး သူ၏သားအကြီးအား ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားအဖြစ် အဝေးသို့ ပို့လိုက်ရသည့်အခါတွင်မူကား သူသည် အိမ်ကြီးနှင့် အစေခံများကို သူ့မိန်းမလက် ဝကွက်၍အပ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ စတူဒီယိုနှင့်ဆက်၍ အခန်းနှစ်ခန်း တိုးချဲ့ဆောက်ကာ ထိုအခန်းထဲ၌ လူပျိုတစ်ယောက်သဖွယ် နားအေးပါးအေးနေခဲ့သည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး အလွန်လှပသော အိမ်ကြီးအတွက်ကတော့ သနားစရာကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ ဖရောဗာရာဂုနှင့် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် သူ့သားအငယ် ပိုင်ရီတို့သည် အပေါ်ထပ်တွင် နေကြသည်။ သူ့အနေဖြင့် ညအိပ်ညဉ့်နေ ဧည့်သည်များအား လက်ခံရသော်လည်း ဘယ်တော့မှ များများစားစား လာကြသည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် တစ်အိမ်လုံးရှိ အခန်းများစွာသည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး လွတ်နေသည်က များလေသည်။

သားငယ်ကလေးပိုင်ရီသည် မိဘနှစ်ပါးစလုံး၏ အချစ်တော် ဖြစ်သည်။ အဖေနှင့်အမေကြားတွင် တစ်ခုတည်းသော သံယောဇဉ်ကြီးကလေး တစ်မျှင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အိမ်ကြီးနှင့် စတူဒီယိုအကြားတွင် အဆက်အသွယ်မပြတ်အောင် ပေါင်းကူးပေးရာ တံတားကလေးသဖွယ် ဖြစ်ရုံမျှ မက တစ်နည်းအားဖြင့် တွက်လိုက်လျှင် ပိုင်ရီသည် မြိုင်ခေမာ၏ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် အရှင်သခင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဟာဗာရာဂု ပိုင်ဆိုင်သော နယ်မြေသည် သူ၏ စတူဒီယို၊ ရေကန်နှင့် အမဲလိုက်ကွင်းဟောင်းတို့ ဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီးကတော့ အိမ်မကြီး၊ မြက်

ခင်းပြင်၊ သံပရာပင်များနှင့် သစ်အယ်ပင်တောအုပ်ကို စိုးမိုးထားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ပိုင် နယ်မြေအတွင်းသို့ တစ်ယောက်က ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခြင်း မပြု။ စားချိန်သောက်ချိန်ကျလာ၍ ဗာရာဂုက အိမ်ကြီးဆီသို့ ကူးလာသည့်အချိန်မှများမှတစ်ပါး ကျန်အချိန်များတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မဆုံမိကြ။

သားငယ် ပိုင်ရီကတော့ ထိုအချက်ကို အသိအမှတ်မပြု။ အမှန်တော့ သူ့ဖခင်နှင့်မိခင်တို့ကြားတွင် နယ်မြေရောဘဝပါ ကွဲပြားခြားနားနေသည့် အဖြစ်ကို သူ နားမလည်။ နားလည်သဘောပေါက်နိုင်သည့် အရွယ်လည်း မဟုတ်။

သူသည် အိမ်ထဲတွင် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာခြင်းပြုသည်။ အိမ်သစ်ဟု ဆိုအပ်သော သူ့ဖခင်၏ စတူဒီယိုနှင့် စာကြည့်ခန်းထဲသို့လည်း အချိန်အခါမရွေး ဝင်ထွက်သွားလာခြင်း ပြုသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် အိမ်ကြီးထဲရှိ စင်္ကြံလမ်းများ၊ ပန်းချီကားများ ထားရာ အခန်းနှင့် သူ့မိခင်၏အခန်းများသည်လည်း သူ ဝင်ချင်သလိုဝင်၍ ထွက်ချင်သလို ထွက်သည့်နေရာများပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် သစ်အယ်ပင်တောအုပ်ထဲရှိ စတော်ဘယ်ရီပင်များ၊ သံပရာပင်များကြားရှိ ပန်းများ၊ ကန်ထဲမှ ငါးများ၊ ရေချိုးကန်နှင့် ဝန်ဒိုလာလှေ စသည်တို့အပေါ်တွင်လည်း သူ ထင်သလို ပြုနိုင်သည့် အရှင်သခင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူ့မိခင်၏ အစေခံများနှင့် သူ့အဖေ၏ အစေခံရောဘတ်တို့နှင့် ဆက်ဆံသည့်အခါတွင်မူကား သူ့စိတ်ထဲက သူ့ကိုယ်သူ သခင်ဟုလည်း ကောင်း အကာအကွယ်အစောင့်အရှောက်ခံတစ်ဦးဟုလည်းကောင်း ထင်မြင်ခံစားရသည်။

သူ့မိခင်၏ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ဧည့်သည်များ၏ မျက်စိထဲတွင်မူ ပိုင်ရီသည် အိမ်ကြီးရှင်မ၏ သားကလေးဖြစ်ပြီး သူ့အဖေ၏ စတူဒီယိုသို့ တစ်ခါတစ်ရံ အလည်အပတ်ရောက်လာကြသော ပြင်သစ်စကားပြောကြသည့် လူကြီးလူကောင်းများ၏ မျက်စိထဲတွင်မူကား ပိုင်ရီသည် ပန်းချီဆရာ၏သားကလေး ဖြစ်သည်။

ပိုင်ရီ၏ ဓာတ်ပုံများနှင့် ပုံတူပန်းချီကားချပ်များကို သူ့ဖခင်၏

အိပ်ခန်းထဲတွင် ချိတ်ထားသကဲ့သို့ အိမ်ကြီးပေါ်ရှိ သူ့အမေ၏ အခန်းများ ထဲတွင်လည်း ချိတ်ဆွဲထားသည်။

တကယ်တော့ ပိုင်ရီ၏ဘဝသည် အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေနေသည့် မိဘများမှ မွေးဖွားလာသော ကလေးများထက်ပင် ပို၍ အဆင်ပြေပြီး သာ တောင့်သာယာ ရှိသည်။ သူ့နေထိုင်ကြီးပြင်းလာနေရသည်မှာ တင်းကျပ် သော စည်းကမ်းများအောက်တွင် မဟုတ်။ လွတ်လပ်မှု အပြည့်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့မိခင်၏ နယ်မြေအတွင်း၌ သူ ပြဿနာတစ်ခုခုနှင့်တိုး၍ အခက်အခဲကြုံလာသည့်အခါ ရေကန်ဘေးမှ နယ်မြေသည် သူ့အား လုံခြုံမှု ကို ပေးသည်။

ပိုင်ရီ အိပ်ရာဝင်သွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ အိမ်ကြီးဆီမှ မီးရောင် လင်းနေသော နောက်ဆုံးပြတင်းပေါက်သည်လည်း ညဆယ့်တစ်နာရီ ထိုး သည့်အခါ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

ညသန်းခေါင်ကျော်သည့်အခါ မြို့ထဲသို့ သွားပြီး စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနှင့် အချိန်ဖြုန်းခဲ့သော ဂျီဟန် ဗာရာဂုသည် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာသည်။

နွေရာသီဝင်စ ညဖြစ်၍ ကောင်းကင်တွင် တိမ်များ ထူထပ်လျက် ရှိ၏။ အေးမြသော လေပြည်လေညင်းများကြားမှ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ဗာရာဂု အဖို့တော့ ပိုင်အရက်၊ ဆေးလိပ်မီးခိုးများ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အော်ဟစ် ရယ်မော သံများနှင့် ရနံ့ရင်းကြမ်းတမ်းသော ပြက်လုံးများ တည်ရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင် သည် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ပူနွေးစိုထိုင်းသော လေကို ရှူရှိုက် ရ၏။ မှောင်မိုက်နေသည့် ဂျုံခင်းများကြားရှိ လမ်းမပေါ်အတိုင်း ခပ်သွက် သွက် လျှောက်လာနေသော ဗာရာဂုသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြိုင်ခေမာခြံ ဘက်သို့ နီးကပ်လာနေသည်။

ခြံဝင်းတံခါးမှ အတွင်းသို့ ဝင်မိသောအခါ ဗာရာဂုသည် အိမ်ကြီး ဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်သည်။ သစ်ပင်များ၏ အမှောင်ထုကို ကျော ပြု၍ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသော အိမ်၏ မျက်နှာစာသည် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိနေသည်။

သူသည် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမျှ ရပ်၍ကြည့်နေမိ၏။ အနီးအနား

မှ ဖြတ်လျှောက်သွားရင်းက မက်မောစဖွယ် ရှုခင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးသွားရသည့် ခရီးသွားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။

သူသည် မြင့်မားလှသော ခြံစည်းရိုး ဆေးအတိုင်း ဆက်၍ လျှောက်ကာ သူ တိတ်တဆိတ် ကြိတ်၍ လုပ်ထားသည့် ဝင်ပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ ဤဝင်ပေါက်မှနေ၍ ဝင်လျှင် တောအုပ်ကြားမှ ဖြတ်သွားရသည့် လူသွားလမ်းပေါ် ရောက်မည်။ ထိုလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားလိုက်လျှင် သူ၏စတူဒီယိုသို့ ရောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

သူ၏ အာရုံများသည် ရှင်သန်တက်ကြွလျက် ရှိ၏။ သူသည် သွက်လက်ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် မှောင်ရိပ်သန်းနေသော ပန်းခြံအတွင်း ရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ဖုံးနေသည့်လမ်းအတိုင်း လိုက်လာခဲ့သည်။ ရေကန်ပေါ်မှ အုပ်မိုးနေသော သစ်ပင်ထိပ်ဖျားအကြားမှနေ၍ ညိုမှိုင်းမှိုင်းကောင်းကင်သည် သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် သူ့အိမ်သည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေသည်။

ကန်ငယ်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသော ညအမှောင်ထုအောက်တွင် မည်းမှောင်နေသည်။ ချည်နဲ့ဖျော့တော့လွန်းလှသော အလင်းရောင်သည် ရေပြင်ထက်တွင် အုပ်ဆိုင်းလျက် ရှိ၏။ အလွန်အလွန် ပါးလွှာသော အမြှေးပါးကလေး တစ်ခုတင်ထားသည်နှင့် တူသည်။

ဗာရာဇုသည် လက်မှ နာရီကို ကြည့်သည်။ တစ်နာရီ ထိုးလုနီးနေပြီ။ သူသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သော တံခါးကို ဖွင့်သည်။ အထဲရောက်သောအခါ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းလိုက်ပြီး အဝတ်အစားများကို ချွတ်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ ကျောက်လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်းနင်းပြီး ရေကန်ထဲသို့ ဆင်းသည်။ သူ့ဒူးများရှေ့မှ ရေသည် တလက်လက် တောက်နေသည်။

သူသည် ရေထဲသို့ ငုပ်လိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက်ကူးသည်။ ပြုလေ့ပြုထ မရှိသော နည်းများဖြင့် ညခင်းပိုင်းက အချိန်ဖြုန်းခဲ့သဖြင့် ရရှိလာခဲ့သည့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများသည် ပြေသွားသည်။

သူသည် ရေကန်ထဲမှ ပြန်တက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ရေစိုကြီးနှင့်ပင် ဝင်ခဲ့

သည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည် ဆွဲယူကာ ခပ်တိုတို ညှပ်ထားသည့် ဆံပင်မှ ရေများကို သုတ်သည်။ ဖိနပ်မရှိတော့ဘဲ လှေကားမှ တက်ကာ သူ့စတူဒီယိုထဲသို့ ဝင်သည်။ အခန်းမှာ အခန်းကျယ်ကြီး ဖြစ်သော်လည်း အထဲတွင် ပရိဘောဂပစ္စည်းဟူ၍ ဘာမှမရှိ။ သူသည် မီးခလုတ်များကို ကပျာကယာ ဖွင့်လိုက်သည်။

သူသည် ကင်းဗတ်တစ်ချပ် တင်ထားသည့် သုံးချောင်းထောက် ခုံကလေးဆီသို့ သွားသည်။ သုံးချောင်းထောက်ပေါ်မှ ကင်းဗတ်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်အတွင်းက သူ ဆွဲထားခဲ့သည့် ပန်းချီကားချပ် ဖြစ်၏။

သူသည် ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်ထောက်ကာ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်း၍ ပန်းချီကားကို ကြည့်သည်။ ပန်းချီကားချပ်ပေါ်မှ လတ်ဆတ်သော ဆေးရောင်များသည် ကြမ်းတမ်းသော မီးရောင်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်နေကြ၏။

သူသည် ပန်းချီကားချပ်ကို နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ခန့်မျှ စိုက်၍ ကြည့်သည်။ သာမန်ကာလျှံကာကြည့်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ တစ်ကားလုံးကို ပထမဆုံး တင်ခဲ့သည့် စုတ်တစ်ချက်မှ နောက်ဆုံးဆွဲခဲ့သည့် စုတ်ချက်အထိ သူ့မျက်စိများက မှတ်မိလာအောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှ စ၍ နောက်တစ်နေ့ အလုပ်မလုပ်မီ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားထဲမှ ရုပ်လွှာများကို အိပ်ရာဝင်သည့် အခါ မှတ်မိနေအောင် ကြည့်ရှုမှတ်သားသည့် အလေ့အထကို လေ့ကျင့်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် မီးများကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို ကောက်ယူကာ သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ သွားသည်။ အိပ်ခန်းတံခါးသို့ ရောက်သောအခါ ချက်ချင်းဖွင့်၍ မဝင်သေးဘဲ မြေဖြူတစ်ချောင်းကို လှမ်းယူပြီး တံခါး၌ ချိတ်ထားသည့် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်၌ 'ခုနစ်နာရီတိတိ နှိုး၊ ကိုးနာရီ ကော်ဖီသောက်မည်'ဟု ရေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကို ပိတ်၍ အိပ်ရာဝင်သည်။

သူသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ငြိမ်ဆိတ်စွာ လဲလျောင်းနေသော်လည်း မျက်လုံးများကိုတော့ ဖွင့်ထားဆဲ။ သူ စောစောက ကြည့်လာခဲ့သည့် ပန်းချီ

ကားချပ်ထဲမှ ရုပ်လွှာများ သူ့မျက်စိအမြင်အာရုံတွင် ပြန်လည်ထင်ဟပ် လာစေရန် အားထုတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ လိုချင်သည့်အရာကို ရသည့် အခါ သူသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းကို တစ်ချက် ဖြည်းဖြည်းသာသာ ချသည်။ မကြာမီ အိပ်မောကျသွားလေ၏။

နံနက်လင်းသည့်အခါ အစေခံရောဘတ်က မှာထားသည့်အချိန် အတိုင်း သူ့ကို နှိုးသည်။ သူသည် ချက်ချင်း အိပ်ရာမှထကာ ရေအေးဖြင့် မျက်နှာသစ်သည်။ အရောင်လွင့်စပြုနေပြီဖြစ်သော မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကို ကပျာကယာ ကောက်ဝတ်ကာ စတူဒီယိုသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရောဘတ်က တရုတ်ကတ် များကို ဖွင့်ပေးထားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ စားပွဲလေးတစ်လုံးပေါ်တွင်မူ သစ်သီး တစ်ပန်းကန်၊ ရေတစ်ပုလင်းနှင့် ပေါင်မုန့်တစ်လုံး တင်ထားသည်။

သူသည် သုံးချောင်းထောက်ပေါ်မှ ပန်းချီကားချပ်ကို ရုပ်၍ကြည့် ရင်း ပေါင်မုန့်ကို လှမ်းယူကာ တစ်ကိုက်ကိုက်လိုက်သည်။ သူသည် ပန်းချီ ကားချပ်နားသို့ တိုးသွားလိုက်၊ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်လုပ်ကာ စေ့စေ့စပ် စပ်ကြည့်သည်။ ပေါင်မုန့်ကို ဝါးသည်။ သစ်သီးပန်းကန်ထဲမှ ချယ်ရီသီး လက်တစ်ဆုပ် လှမ်းယူသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် စာများနှင့် သတင်းစာများ ချထားသည်ကို မြင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ ကောက်၍မကြည့်။ နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် သူ သည် ခေါက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ကာ သူ၏ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားကို အလေးအနက်ထား၍ ဂရုတစိုက်ကြည့်နေသည်။

ပန်းချီကားပေါ်တွင် ရေးဆွဲထားသည့်ပုံမှာ နံနက်စောစော ရှုခင်းဖြစ် ၏။ ဤရှုခင်းမှာ ပန်းချီဆရာကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော ရှုခင်းဖြစ်ပြီး လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ပုံကြမ်း အများအပြား ဆွဲထားခဲ့ဖူးသော ရှုခင်း ဖြစ်သည်။

သူ ခရီးထွက်ခဲ့စဉ်က ရိုင်းမြစ် အထက်ပိုင်းတစ်နေရာရှိ တောထမင်း ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်တွင် ခဏရပ်နားခဲ့ရသည်။ သူနှင့် လာတွေ့မည်ဟု ချိန်း ထားသော မိတ်ဆွေကို သူမတွေ့။

မိုး တဖြောက်ဖြောက် ရွာနေသော ထိုညက သူသည် မီးခိုးငွေများ တထောင်းထောင်းထနေသည့် ဘီယာခန်းထဲ၌ ထိုင်၍ ဘီယာသောက်နေခဲ့ရ

သည်။ ပြီးတော့ နံရံ၌ သုတ်ထားသည့် ထုံးဖြူနံ့များနှင့် မှိုနံ့များကို ရှူရှိုက်ကာ စိုစွတ်စွတ်နိုင်လွန်းလှသော အိပ်ရာပေါ်၌ ကောင်းစွာ မအိပ်နိုင်ဘဲ တစ်ညတာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေမထွက်မီ သူသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ညက အိပ်ရေးမဝသဖြင့် စိတ်က ကြည်ကြည်သာသာမရှိ။ ဆိုင်တံခါးက မဖွင့်သေး။ သော့ခတ်ပြီး ပိတ်ထားသည်။ သူသည် ဘီယာခန်း ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်၍ ကျော်ခွဆင်းခဲ့သည်။ ရိုင်းမြစ်ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် တွေ့ရသည့် လှေတစ်စီးပေါ်တက်ကာ အရုဏ်တက်လုလုအချိန် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော မြစ်ပြင်ထက်၌ လှေကို လှော်၍ ထွက်ခဲ့လေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ နောက်ရင်းသို့ ပြန်လှည့်ရန် စိတ်ကူးသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အတော်ကလေး အလှမ်းဝေးသည့် တစ်ဖက်ကမ်းခြေမှ လှေတစ်စီးဖြင့် သူ့ဘက်သို့ လာနေသော တံငါသည်တစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ နို့နှစ်ရောင် သန်းလျက်ရှိသော အလင်းရောင်အောက်တွင် တံငါသည်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် မှန်ဝါးဝါး။

တံငါသည်၏ တစ်ယောက်စီးလှေကလေး၏ အရွယ်အစားပမာဏသည် ပင်ကိုအနေအထားအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ အဆမတန် ကြီးမားနေဟန် ပေါက်လျက်ရှိ၏။ မြင်လိုက်ရသည့်ရှုခင်းနှင့် ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်သည် သူ့အား ညှို့ယူဆွဲဆောင်ထားသည်။

သူ ငေးမောနေခိုက်မှာပင် တံငါသည်သည် သူနှင့်နီးလာသည်။ တစ်နေရာတွင် လှေကိုရပ်လိုက်ပြီး ရေထဲမှ ပိုက်ကွန်တစ်ခုကို ဆွဲတင်သည်။ ငွေရောင်ထနေသော ငါးကြီး နှစ်ကောင်သည် ပိုက်နှင့်အတူတူ တလူးလူး တလွန်လွန်ဖြစ်ကာ ပါလာကြသည်။ ထို့နောက် ငါးနှစ်ကောင်စလုံး တံငါသည်၏ လှေဝမ်းထဲသို့ ဖြုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းသွားကြသည်။

သူသည် တံငါသည်အား တစ်ခဏမျှ စောင့်ဆိုင်းရန် တောင်းပန်ပြီး ဆေးဘူးကို ကသောကမျောထုတ်ကာ ရေဆေးဖြင့် ပုံကြမ်းတစ်ခု ဆွဲယူလိုက်၏။

ထိုနေ့က ဗာရာဇုသည် တစ်နေ့လုံး ရွာထဲတွင် ခို၍ ပုံကြမ်းလောင်းလိုက်၊ စာဖတ်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူ

သည် ရွာပြင်ထွက်ကာ ပုံတချို့ ဆွဲသည်။ ထို့နောက် ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဤပန်းချီကား ရုပ်ပုံလွှာသည် သူ့စိတ်ထဲ၌ မကြာခဏ ပြန်ပေါ်လာသည်။ စိတ်ကူးအာရုံထဲတွင် ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်နှင့် စိတ်လက်ပင်ပန်းခဲ့ရ၏။ ထို့နောက်တော့ ရှုခင်း၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်လာသည်။ အခုဆိုလျှင်တော့ ဤပန်းချီကားကို သူ ဆွဲလာခဲ့သည်မှာ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီ။ လက်စသတ်နိုင်မည့် အခြေအနေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်နေပြီ။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် ကြည်လင်တောက်ပသော နေရောင်အောက် သို့မဟုတ် ပန်းခြံသစ်တောစသည့် နေရာများရှိ ပြောက်တံပြောက်ကျား အလင်းရောင်များထဲတွင် ပန်းချီဆွဲနေကျ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အခု သူရေးဆွဲနေသည့် ပန်းချီကားထဲမှ ငွေရောင်သန်းနေသော အရောင်၏ အေးမြမှုသည် သူ့စိတ်ကို များစွာ ဒုက္ခပေးခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ဤအရောင်သည် သူ့ကို အရောင်အသွေးသစ်တစ်ခု သုံးရန် ညွှန်ပြခြင်းဖြစ်သည်ကို တမြန်မနေ့ကမှ နားလည်သဘောပေါက်လာခဲ့၏။ အခုဆိုလျှင်တော့ ဤပန်းချီကား၏ အရောင်ထူးခြားမှုသည် ကောင်းသော လက္ခဏာတစ်ရပ်ဟု မြင်လာသည်။ ယင်းအချက်သည်ပင် လျှင် ထူးခြားသော ဆန်းသစ်မှုတစ်ခုဟုလည်းကောင်း၊ ချီးကျူးအပ်သော သာမန် ပုံတူတစ်ခုထက် အဆင့်ပို၍ မြင့်နေသည့်သဘောဆောင်နေသည်ဟုလည်းကောင်း နားလည်လာသည်။

တကယ်တော့ ဤပန်းချီကားထဲတွင် သဘာဝ၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှု တစ်ခုသည် မှန်သားရောင်ထနေသော မျက်နှာပြင်ကို ဖောက်၍ စီးထွက်လာပြီး ပြုပြင်မွမ်းမံထားခြင်း မရှိသည့်စစ်မှန်မှုတစ်ခုကို အပြည့်အဝပေးနေသည်မဟုတ်ပါလော။

ပန်းချီဆရာသည် ပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာကာ သူပန်းချီကား ဆေးစပ်သည့်ပျဉ်ပြားပေါ်မှ အရောင်များကို ကြည့်၍ စဉ်းစားချိန်ဆလျက်ရှိသည်။ သူ့ဆေးစပ်ပျဉ်ပြားသည် ယခင်က သုံးနေကျ ပျဉ်ပြားနှင့်မတူ။ အနီရောင်များနှင့် အဝါရောင်များမှာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။

ပုံထဲတွင် ရေနှင့်လေကို ဆွဲထားပြီး ဖြစ်၏။ မျက်နှာပြင်သည် အေး

ချမ်းပြီး ဆွဲဆောင်မှု မရှိသော အလင်းရောင်ထဲတွင် ရောက်နေသည်။ တစ်ဖက် ကမ်းပေါ်မှ ချုံပုတ်များနှင့်သစ်ပင်ငုတ်များ သည် ရေခိုး၊ ရေငွေ့များထဲ၌ မျောနေကြသည့်နှယ် ရှိ၏။ ယင်းတို့၏ အရောင်များသည် လင်းတစ်ဝက် မှောင်တစ်ဝက်နှင့် ညိုပြာပြာအဆင်းကို ဆောင်နေကြသည်။ စုတ်ချက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပေးထားသော တစ်ယောက်စီး တံငါလှေကလေးသည် မူလရုပ်မျိုးမဟုတ်။ အစစ်အမှန်ပုံအတိုင်း မဟုတ်သလို ဖြစ်နေသည်။

တံငါသည်၏ မျက်နှာကတော့ အသက်မဝင်သလို မပီပြင်သလို ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ပိုက်ထဲမှ ငါးကို ဖမ်းယူရန် ဆန့်တန်းထားသော လက်သာလျှင် အသက်ဝင်လျက် ရှိသည်။ လှေခုံရံအထက်တွင် ခုန်ပျံနေသော ငါးကတော့ လင်းလက်နေသည်။ ကျန်တစ်ကောင်ကတော့ လဲနေသည်။ ငါး၏ပါးစပ်သည် ဟနေသည်။ ပြူးထွက်နေသော မျက်လုံးများသည် သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ခံစားမှုတစ်ခုဖြစ်သော ကြောက်လန့်ခြင်းကို အပီအပြင် ဖော်ပြနေသည်။

ပန်းချီကား တစ်ခုလုံးသည် အေးဆေး တည်ငြိမ်သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကို ဖော်ပြနိုင်လှနိုးပါး အခြေအနေ၌ ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဆိတ်ငြိမ်လွန်းလှ၏။ အပြစ်ရှာ၍ မတွေ့နိုင်သည့် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ နိမိတ်ပြု လက္ခဏာအမှတ်အသားဆို၍ မပါသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ လုံးဝမပါဘဲနေပြန်ကလည်း အနုပညာလက်ရာတစ်ခုပါဟု ပြောနိုင်ရန်ခက်သဖြင့် ပါသည်ဆိုရုံကလေးမျှသာ ပါသည်။

ပန်းချီ ရုပ်ပုံလွှာသည် ကြည့်မြင်သူ၏ စိတ်ကို သဘာဝတရား၏ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးသည့်အဖြစ်ကို ခံစားနားလည်စေနိုင်ရုံမျှမက တအံ့တဩငေးမောပြီး မြတ်နိုးတွယ်တာစိတ် ပေါ်လာအောင်လည်း ပြုပြင်နိုင်စွမ်း ရှိနေပေသည်။

ပန်းချီဆရာသည် သူ့အလုပ်ခွင်တွင် နှစ်နာရီနီးပါးမျှ ထိုင်မိသောအခါ သူ့အစေခံက အပြင်မှ တံခါးခေါက်သည်။ သူ့သခင်ထံမှ ဘာသံမှ မကြားရသည့်အခါကျမှ နံနက်စာကို ယူ၍ စတုဒီယိုထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူသည် လက်ထဲရှိ လင်ပန်းထဲမှ ရေနွေးအိုးများ၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များနှင့် ပန်းကန်ပြားကို စားပွဲပေါ်သို့ အသံမမြည်အောင် သတိထား၍

ချသည်။ ထို့နောက် မဝံ့မရဲလေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

‘မနက်စာ ပြင်ထားပြီးပါပြီ ဟာဗာရာဂ’

‘လာပြီ’ဟု ပန်းချီဆရာက ရေရွတ်သည်။ သူသည် ခုန်ပျံနေသော ငါး၏အမြီးပေါ်၌ သူ စောစောက ဆွဲထားခဲ့သည့်စုတ်ချက်တစ်ခုကို လက်မဖြင့် အသာအယာ ပွတ်၍ဖျက်နေသည်။ ‘ရေနွေးရမလား’ဟု မေးသည်။

သူသည် လက်များကို ရေနွေးဖြင့် ဆေးကြောပြီးခါမှ ကော်ဖီစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘ရောဘတ်ရေ၊ ငါ့အတွက် ဆေးတစ်ဆုံလောက် ထည့်ပေးဦး’ဟု ရွှင်လန်းသော လေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ ‘ဒီတစ်ခါ ဆေးတံအသေးကလေးနှင့်ထည့်နော်။ ဆေးတံက အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိတယ်’

ရောဘတ် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည့်အခါ ဗာရာဂသည် ကော်ဖီကို ခါးခါးဖျော်ပြီး အရသာခံ၍ သောက်သည်။ စောစောက ပန်းချီကားပေါ်တွင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အားစိုက်ထားခဲ့ရသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ရီဝေဝေ နောက်ကျိကျိဝေဒနာနှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတို့သည် နံနက်ခင်း မြူနှင်းများ ပြယ်သည့်နှယ် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သူသည် ရောဘတ်လက်ထဲမှ ဆေးတံကို ယူ၍ ပါးစပ်တွင် တပ်လိုက်သည်။ ရောဘတ်က မီးညှိပေးအပြီးတွင် အားရပါးရ ဖွာလိုက်သည်။ တသင်းသင်းပျံ့နေသော ဆေးနံ့ကို အရသာခံ၍ ရှူသည်။ ကော်ဖီခါးခါးမှ ရထားသည့် အာနိသင်သည် ပို၍ ထိရောက်လာသည်။

‘မင်း ငယ်ငယ်တုန်းက ငါးမျှားဖူးတယ် မဟုတ်လား ရောဘတ်’ဟု မေးသည်။

‘မျှားဖူးပါတယ် ဟာဗာရာဂ’

‘မင်း ဟို ပန်းချီကားထဲက ငါးကိုကြည့်စမ်း၊ လေထဲမှာ ခုန်နေတဲ့ ငါး မဟုတ်ဘူး။ ပါးစပ်ပြနေတဲ့ ငါးကို ပြောတာ၊ ပါးစပ်ဟပုံ အနေအထား မှန်ရဲ့လား’

‘မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ’ဟု သံသယ မကင်းသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ထက် ဟာဗာရာဂက ပိုပြီးသိမယ် ထင်ပါတယ်’ဟု ရောဘတ်က ထပ်ပြောသည်။

ပန်းချီဆရာ၏ မေးခွန်းထဲတွင် သရော်သံပါသည်ဟု ထင်နေဟန် တူသော ရောဘတ်၏ လေသံတွင် မကျေနပ်သံပါလျက် ရှိလေသည်။

‘မဟုတ်သေးဘူး ရောဘတ်၊ မင်း ပြောလိုက်တဲ့စကားဟာ မမှန်ဘူး။ အသက်ဆယ့်သုံးနှစ် ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် သူငယ်ဘဝမှာဆိုရင် အရာဝတ္ထု တွေကို မြင်ပုံဟာ တစ်မျိုးကွ။ ထင်ရှားပြတ်သားမှုနှင့် သန့်စင်လတ်ဆတ် မှုကိုသာ အဓိကထားပြီး မြင်ကြတယ်။ နောက်ပိုင်းဘဝကျတော့ သူဟာ အဲဒီအတွေ့အကြုံကို ပြန်ပြီး အားပြုရတယ်။ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက လုံးဝ ငါး မမျှားခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းကို ရိုးရိုးသားသား မေးတာ၊ ငါးရဲ့နာ ခေါင်းအနေအထား မှန်မမှန် ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ’

‘ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျား၊ လုံးဝ မမှားပါဘူး၊ မှန်ပါတယ်’ဟု ရောဘတ်က ဖြေသည်။

ဗာရာဏသီသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ပန်းချီကားကို စိုက်ကြည့်နေ သည်။ ရောဘတ်က သူ့ဆရာကို အကဲခတ်သည်။ သူ့ဆရာ၏ မျက်လုံး များထဲ၌ တည်ရှိနေသည့် အာရုံစူးစိုက်မှုကို သူ တွေ့ခဲ့ဖူးပေါင်းများပြီ။ ဤအကြည့်သည် ကြောင်တောင်တောင် ငေးတေးတေးအကြည့်မျိုးနှင့် ဆင် သည်။ သူ၊ ကော်ဖီနှင့် စကားပြောခဲ့ကြသည် များသည် သူ့ဆရာဗာရာဏသီ၏ စိတ်ထဲတွင် မရှိတော့။

အကယ်၍ သူက စကားပြောလိုက်ပါမူ သူ့ဆရာသည် အိပ်မောကျ နေရာမှ လန့်နိုးလာသလို ဖြစ်တော့မည်။ သို့သော်လည်း ထိုအဖြစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာပါက အန္တရာယ်ကြီးမားလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်း များကို ဖြည်းဖြည်းသာသာ သိမ်းဆည်း ရှင်းလင်းနေသော ရောဘတ်သည် သူ ချပေးထားသည့် စာများကို သူ့ဆရာ အခုအချိန်အထိ မဖတ်သေးမှန်း သိလာသည်။

‘ဟာဗာရာဏသီ ခင်ဗျာ’ဟု ရောဘတ်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် အသံပေး သည်။

ဗာရာဏသီသည် ဆက်သွယ်လိုတော့ ရသေး၏။ သူသည် ဒေါသ မကင်းသည့်အကြည့်နှင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ထားသည် အိပ်ပျော်လုနီးပါး ဖြစ်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည့် လူတစ်ယောက်

နှင့်တူလျက် ရှိလေသည်။

‘စာတွေပါခင်ဗျား’

ထိုစကား ပြောအပြီးတွင် ရောဘတ်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဗာရာဂုသည် အပြာနုရောင် ဆေးဘူးကို ယူ၍ ဆေးစပ်ပျဉ်ပြားပေါ်သို့ ဆေးရည်နှစ်စက် သုံးစက်မျှ ညှစ်ချလိုက်သည်။ ပြီး ဆေးဘူးကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆေးရောင်များကို စပ်သည်။

သို့သော်လည်း သူ့စိတ်သည် ရောဘတ်၏ သတိပေးစကားဆီသို့ ရောက်နေသဖြင့် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် လက်တွင်းမှ ဆေးစပ်ပျဉ်ပြားကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး စာများကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော လာနေကျ စာများ ဖြစ်သည်။ စုပေါင်းပန်းချီပွဲတစ်ခုတွင် ပါဝင်ပြသဖို့ ဖိတ်ကြားသည့် စာတစ်စောင်၊ သူ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ထည့်လို၍ တောင်းခံသည့် သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်မှ စာတစ်စောင်။ ပြီးတော့...သူ့ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ စာအိတ်ပေါ်မှ လက်ရေးကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ဘယ်သူ့ဆီက စာဆိုတာ သူ သိသည်။

သူသည် စာအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး လိပ်စာကို တစ်လုံးချင်းဖတ်သည်။ စာတိုက် တံဆိပ်ကို ရှာဖတ်သည်။ တံဆိပ်ခေါင်းကတော့ အီတလီနိုင်ငံမှ ဖြစ်၏။ နေပယ်လ်မြို့မှလား။ ဂျီနီအာမြို့မှလား။ ဒါဆိုလျှင်တော့ သူ့မိတ်ဆွေသည် ဥရောပဘက်၌ ရောက်နေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ သူနှင့်ဝေးကွာသည့်နေရာ၌ မဟုတ်တော့သဖြင့် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း သူ့ထံရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နိုင်သည်။

လှုပ်ရှားသောစိတ်ဖြင့် သူသည် စာအိတ်ကို ဖောက်သည်။ ဖြောင့်တန်းညီညာသော လက်ရေးများကို ရွှင်လန်းမြူးကြွသောစိတ်ဖြင့် ကြည့်သည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ရောက်နေလေ့ရှိသော သူ့မိတ်ဆွေများထံမှ စာများသည် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ရောက်လာတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ မှတ်မိသလောက်ဆိုပါက ပန်းချီဆွဲနေချိန်၊ သူ့သားပိုင်ရီနှင့် အချိန်ဖြုန်းနေရသည့် အချိန်များနှင့် သူ့မိတ်ဆွေများထံမှ စာရောက်လာချိန်များ၌သာ သူ့စိတ်သည် သာယာပျော်ရွှင်ခဲ့ရ၏။ အခုလည်း သူ့မိတ်

ဆွေထံမှ စာရောက်လာသဖြင့် တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ပျော်ရပြန်ပြီ။

စာကိုကြည့်၍ ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေသည့် ကြားမှပင် အချစ်ကင်းမဲ့ ပြီး ခြောက်ခန်းနေသည့် သူ့ဘဝကို တွေးမိကာ ရှက်စိတ်နှင့် မသာယာ သောစိတ်များ ဝင်လာသေးသည်။ သူသည် စာကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖတ် လေသည်။

နေပယ်လ်မြို့

ဇွန် ၂ ရက်၊ ည

ချစ်သောဂျိုဟန်

ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ အဆီများတဲ့ စပါဂက်တီ အိတလီခေါက်ဆွဲ ကြော်ကို ပါးဖြနားဖြစား၊ အိတလီ ဝိုင်အရက်ကိုသောက်၊ ဝိုင်အရက်ဆိုင် အပြင်ဘက်က တစစာ အော်ဟစ်နေကြတဲ့ လမ်းဘေးဈေးသည်တွေရဲ့ အသံကို နားထောင်တာတွေဟာ ကျွန်တော်နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ ဆုံတွေ့ နေရတဲ့ ဥရောပ ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေပဲ။

နေပယ်လ်မှာတော့ ငါးနှစ်အတွင်း ဘာတစ်ခုမှ အပြောင်းအလဲမရှိ ဘူး။ စင်ကာပူတို့ ရှန်ဟဲတို့ထက် အပြောင်းအလဲနည်းတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒါကိုပဲ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာတစ်ခုလို့ မြင်တယ်။ ဒါကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်အမိနိုင်ငံမှာလည်း အရာရာတိုင်းဟာ ပုံမှန်အနေအထားမှာ ပဲ ကောင်းမွန်စွာ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိတယ်။

သန်ဘက်ခါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဂျီနီအာမြို့ကို ရောက်တော့မယ်။ ကျွန်တော့်တူနှင့် အဲဒီမှာ ဆုံကြမယ်။ တူဝရီးနှစ်ယောက် ဆွေမျိုးဉာတိ တွေဆီ အလည်သွားကြမယ်လေ။

ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းမှာကတော့ သိပ်ပြီး ကြာကြာနေဖို့ စိတ် မကူးနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ဝင်ငွေဟာ လျော့သွားတယ်။ တာဝန်ဝတ္တရားအရတော့ ဆွေမျိုးတွေဆီမှာ လေးရက်ငါးရက်လောက် နေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဟော်လန်နိုင်ငံကို သွား

မယ်။ ငါးရက်ခြောက်ရက်လောက် နေမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဆယ့်ခြောက်ရက် နေ့လောက်မှာ ခင်ဗျားဆီ ကျွန်တော် ရောက်လာဖို့ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားဆီကို ကျွန်တော် ကြေးနန်းရိုက်မယ်လေ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနှင့်အတူတူ အနည်း ဆုံး ဆယ်ရက် ဆယ့်ငါးရက်လောက် နေဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျား အလုပ်တော့ ပျက်မှာပဲ။

ခင်ဗျားလည်း နာမည် အတော့်ကို ကျော်ကြားနေပြီ။ တကယ်လို့သာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ခင်ဗျားပြောလေ့ပြောထရှိတဲ့ အောင်မြင် မှုအကြောင်းဟာ မှန်ကန်ခဲ့ရင် ခင်ဗျားဟာ အခုဆို ရူးနေလောက်ပြီလို့ ထင်တယ်။

ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက ပန်းချီကား တချို့ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးထား တယ်။ ရှေ့နားမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ စီးပွားအခြေအနေကို ဖော်ပြထားတာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ဈေးတင်မထားအောင် ထိုးစစ်ဆင်ထားတာပဲ ဖြစ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ အဘိုးကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ ဂျီဟန်။ အခု တစ်ကြိမ် ပင်လယ်နီကိုဖြတ်တာဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဆယ့်နှစ်ကြိမ်မြောက် ဖြတ်ခြင်းပဲ။ ဒီတစ်ခေါက်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် အပူဒဏ်ကို အလူး အလိုမ့် ခံရတယ်။ အပူချိန်ကလည်း အရိပ်ထဲမှာတောင် ၁၁၅ ဒီဂရီရှိနေ တယ်။

စဉ်းစားပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနှင့် နေမှာက နှစ်ပတ်တည်းပါ။ မော့ဆဲလ် အရက်တစ်ပုလင်းဖိုးတော့ ခင်ဗျားအကုန်ခံရတော့မှာပဲ။ လူချင်း မဆုံမိကြတာလည်း လေးနှစ်ကျော်လာပြီ မဟုတ်လားဗျာ။

စာထည့်ရင်တော့ ဆယ့်လေး၊ အနံ့ဝတ်၊ ဥရောပဟိုတယ်'ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားဆီမှာ ကျွန်တော့်ကို ပြချင်တဲ့ ပန်းချီကားတွေရှိရင် ကြိုပြီး အသိပေးပါ။

ခင်ဗျားရဲ့ အော်တို

ဗာရာဂုသည် စာကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ဖတ်ပြန်သည်။ အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ ပြက္ခဒိန်တစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး ကြည့်သည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် ရွှင်လန်း မြူးထူးသောစိတ်ကြောင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။

လလယ်ခန့်အထိ သူ၏ပန်းချီကား နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်ကို ဘရပ်ဆဲလ်မြို့ပြပွဲ၌ တင်ထားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ချက်ကတော့ ကောင်းသည်ဟု သူ ထင်သည်။

သူ့သူငယ်ချင်း အော်တိုသည် အလွန် မျက်စိအမြင် စူးရှသူ ဖြစ်သည်။ သူနှင့်သာ လူချင်း ဆုံမိကြမည်ဆိုပါက လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းက စပြီး အကြီးအကျယ် ပျက်စီးခဲ့ရသည့် သူ့ဘဝကိုပင် သူ ဖုံးကွယ်၍ ရနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ သူ့သူငယ်ချင်းအနေဖြင့် ဘရပ်ဆဲလ် ပြခန်းမှ သူ့ပန်းချီကားများကို မြင်ရလျှင် သူ့အပေါ် အမြင်ကောင်းဖို့ ရှိ၏။ ထိုအမြင်မျိုးသာ ရှိလာလို့ကတော့ သူ့အနေဖြင့် ဂုဏ်ယူဖို့သာ ရှိသည်ထင်၏။

ဘရပ်ဆဲလ်ပြခန်းထဲ၌ လျှောက်သွားပြီး သူ၏အကောင်းဆုံးလက်ရာဖြစ်သည့် ပန်းချီ ကားချပ်များကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသော အော်တိုကို သူ့မြင်ယောင်မိသည်။ ဗာရာဂုသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ့ သူ့ပန်းချီကားကြီးများကို ဘရပ်ဆဲလ်ပြပွဲသို့ ပို့ခဲ့မိသည့်အတွက် ဝမ်းသာနေမိ၏။

သူသည် ချက်ချင်းပင် အနံ့ဝတ်ရှိ သူ့မိတ်ဆွေ အော်တိုထံသို့ စာတစ်စောင် ကောက်ရေးသည်။

‘ဒီလူ အားလုံးကို မှတ်မိနေတာပါလား’ဟု တွေးသည်။ ‘သူပြောတာက ဟုတ်သားပဲ။ ငါတို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် တွေ့ကြတုန်းက မော့ဆဲလ် အရက်ပဲ ချခဲ့ကြတာ၊ တစ်ညဟာများ သောက်လိုက်ကြတာ ဝက်ဝက်ကို ကွဲရောပဲ’

ထိုအဖြစ်ကို သတိရလိုက်သည့်အခါ သူ့အိမ်မြေအောက်ခန်းထဲ၌ မော့ဆဲလ်အရက် မရှိတော့သည်ကို သတိရလာသည်။ သူသည် ထိုနေ့မှာပင် မော့ဆဲလ်အရက် ထပ်၍ ဝယ်ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဆွဲလက်စ ပန်းချီကား ရှေ့၌ ပြန်ထိုင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်သည် အလုပ်အပေါ် အာရုံစူးစိုက်၍မရ။ ပျံ့လွင့်

လျက် ရှိသည်။ မဖိတ်ခေါ်ဘဲနှင့် ရောက်လာတတ်သော စိတ်ကူးကောင်းများမှာလည်း သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်မလာ။ သူသည် စုတ်တံများကို ဖန်ဘူးထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေ၏စာကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

နွေဦးရာသီ၏ တိမ်ကင်းစင်နေသော ကောင်းကင်ထက်ရှိ နေရောင်အောက်တွင် ကန်ရေပြင်သည် တလက်လက် တောက်နေသည်။ နေရောင်ခြည် ပက်ဖျန်းထားခြင်း ခံနေရသည့် ပန်းခြံထဲမှ ငှက်မျိုးစုံ တွန်ကျူးသံများသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့လွင့်နေကြလေသည်။

သူသည် နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ သူ့သားငယ်ပိုင်ရီ၏ နံနက်ခင်း စာသင်ချိန် ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။ သူသည် ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ ပန်းခြံထဲဝင်ကာ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားသည်။ နေရောင်အစက်အပြောက်များ ကျနေသည့်ခြေလှမ်းများကို ငုံ့ကြည့်သည့်အခါ ကြည့်သည်။ အိမ်ကြီးဘက်မှ အသံဗလံများကို နားစွင့်သည့်အခါ စွင့်သည်။

သူသည် ပိုင်ရီ၏ ဒန်းနှင့် သံပုံများရှိရာ ကစားကွင်းကို ကျော်ဖြတ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စားဖိုဆောင် ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ မြင့်မားလှသော သစ်အယ်ပင်ထိပ်ဖျားများကို မော့ကြည့်သည်။ ထူထပ်သိပ်သည်းလှသော အရွက်များသည် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းကောင်းကို ပေးလျက်ရှိ၏။ ပန်းခြံစည်းရိုးရှိ နှင်းဆီဖူးများပေါ် ဝဲပျံ့နေကြသည့် ပျားတို့၏ အသံကိုပင် သူ ကြားနေရသည်။

အိမ်ကြီးထဲရှိ နာရီအိုကြီးဆီမှ နာရီထိုးသံများ ထွက်လာသည်။ ထိုးလိုက်သည့် အရေအတွက်သည် မှားနေသည်။ ဗာရာဂု၏ စိတ်သို့ ပိုင်ရီ ရောက်လာပြန်၏။ ပိုင်ရီသည် သူကြီးလာလျှင် ထို ရှေးဟောင်း နာရီကြီးကို ပြင်မည်ဟု မကြာခဏ ပြောခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့နောက် ခြံစည်းရိုး၏ အခြားတစ်ဖက်မှ ခြေသံများနှင့် စကားပြောသံများသည် ပျားတို့၏ တဝိုးဝိုးအော်မြည်သံများ၊ ငှက်တို့၏ တွန်ကျူးသံများနှင့် ရောကာ ဗာရာဂုထံ ရောက်လာသည်။ သူ့မိန်းမနှင့် သူ့သားငယ်ပိုင်ရီတို့၏ အသံများဖြစ်၏။ သူသည် အသာရပ်ကာ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိသည်။

‘အသီးတွေက မှည့်မှ မမှည့်သေးတာ၊ နောက်ထပ်ရက်နည်းနည်း လောက်တော့ စောင့်ရမှာပေါ့ သားရဲ့’ အမေ၏အသံကို သူ ကြားရသည်။

သားငယ်၏ ရယ်သံပေါ်ထွက်လာသည်။ အလွန်ငြိမ်ဆိတ်အေးချမ်း နေသည့်အချိန်။ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ဥယျာဉ်။ ကလေးတစ်ယောက်၏ ပရိယာယ်ကင်းသော ရယ်မောသံ။ ဤ အရာအားလုံးကို စုစည်းမိသောအခါ ဗာရာဏသီသည် အလှမ်းဝေးကွာသွားပြီဖြစ်သော အတိတ်ဘဝမှ သူ၏ကလေး ဘဝကို ပြန်၍ မြင်ယောင်မိသည်။

သူသည် ခြံစည်းရိုးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး သစ်ရွက်များကြားမှ ချောင်းကြည့်သည်။ သူ့မိန်းမသည် နံနက်ခင်းဝတ်စုံဝတ်ထားသည်။ ပန်းညှပ်ကတ်ကြေးကိုင်ကာ နေရောင်အောက်၌ ရပ်နေသည်။ သူ့လက် တစ်ဖက်တွင် အညှိုးရောင်ဆွဲခြင်းတစ်လုံး ချိတ်ထားသည်။ သူ ရပ်နေသည့် နေရာမှ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ပင် ဝေးမည်မဟုတ်။

ဗာရာဏသီသည် သူ့မိန်းမကို တစ်ခဏမျှ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။ သူ့မိန်းမသည် ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ ပန်းပွင့်များဆီသို့ ငုံ့လိုက်သည်။ တင်းမာလွန်းသဖြင့် စွဲမက်စရာ မရှိတော့သလို ဖြစ်နေသော မျက်နှာသည် ကောက်ရိုးဦးထုပ်နှင့်ကွယ်သွားသည်။

‘အဲဟိုပန်းတွေကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ မေမေ’ဟု ပိုင်ရီက မေးသည်။ အလင်းရောင်သည် ပိုင်ရီ၏အညှိုးရောင်ဆံပင်ပေါ်၌ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် ပိန်သေးသေး။ နေလောင်ထားသဖြင့် နီရဲနေကြ သည်။ သူခါးကုန်းလိုက်သည့်အခါ ခပ်ပွပွအင်္ကျီသည် အပေါ်သို့တက်သွား ပြီး ဖြူဖွေးသော ကျောက်ကို လှစ်ပြသလို ဖြစ်သွားသည်။

‘ဇော်မွားပန်းကွယံ’ဟု အမေက ပြန်ပြောသည်။

‘အို ဟုတ်တာပေါ့၊ သားသား သိတာပဲ’ဟု ပိုင်ရီက ပြောသည်။ ‘ပျားတွေကကော ဒီပန်းကို ဘယ်လိုခေါ်ကြသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင် တယ်။ သူတို့ပျားတွေရဲ့ စကားနှင့် ဒီပန်းကို ခေါ်တဲ့နာမည်တော့ ရှိမှာပဲ’

‘ရှိမှာပေါ့သားရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မေမေတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မလဲ။ ပျားတွေသာ သိမှာပေါ့။ သူတို့အနေနှင့် ပျားရည်ပန်းလို့ ခေါ်ချင်ခေါ်မှာပေါ့’

ပိုင်ရီသည် သူ့အမေစကားကို စဉ်းစားနေသည်။

‘ဒါဆိုရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ’ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ‘သူတို့ ပျားရည် ရှာတဲ့အခါ တခြားပန်းတွေထဲမှာလည်း အများကြီးရှိတာပဲ။ ဒါဆိုရင် ပန်းအားလုံးကို ဒီနာမည်တစ်မျိုးတည်း ပေးထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ’

ပိုင်ရီသည် ဇော်မွားပန်းတစ်ပွင့်ထက်မှ ဝဲပျံနေသည့် ပျားတစ်ကောင် ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။ ပျားသည် အတောင်များကို ဖြန့်ကာ ပန်းပွင့်အထက် လေထဲ၌ ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် ပန်းပွင့်ထက်သို့ ဆင်း သည်။

‘ပျားရည်ပန်းတွေ’ဟု ရေရွတ်ပြီးငြိမ်နေသည်။ အလှဆုံးနှင့် စိတ်ဝင် စားစရာ အကောင်းဆုံးသော အရာများသည် သိနားလည်ရန် ခက်ခဲရုံမျှ မက ရှင်းပြရန်လည်း ခက်ခဲသည်ဟူသော အချက်ကို သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိ ထားခဲ့သည်မှာ အချိန်ကာလအားဖြင့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဗာရာဂုသည် ခြံစည်းရိုး နောက်ကွယ်မှ ရပ်ကာ ဆက်၍နားစွင့်နေ သည်။ သူသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးလွန်းလှသော သူ့မိန်းမ၏ မျက်နှာ နှင့် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး ခင်တွယ်စရာကောင်းလှသော သူ့သားငယ်၏ မျက်နှာ ကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

သူ့အတွေးသည် သူ၏ပထမသားကလေးဘဝက နွေရာသီများဆီ သို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ သူ့နှလုံးသားသည် တင်းမာလာသည်။ သူ့အနေဖြင့် သားကိုရော အမေကိုပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ဤသားကလေးကိုတော့ အဆုံးမခံနိုင်။ ဘယ်နည်း နှင့်မှ လက်လွတ်ခံ၍မဖြစ်။ ခြံစည်းရိုးနောက်ကွယ်မှ သူ့ခိုးတစ်ယောက် သဖွယ် သူ့သားငယ်ကို ထောက်လှမ်းရလိမ့်မည်။ သူ့အပေါ် တွယ်တာနေ အောင် ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းရလိမ့်မည်။ ဤသားငယ်အပေါ်တွင် သူ့ဘက် က အသာစီးရနေအောင် အားထုတ်ရလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ဤသားငယ် ကသာ သူ့အပါးမှ ထွက်ပြေးသွားမည်ဆိုပါက ဤကမ္ဘာလောကကြီးထဲ တွင် သူ့အသက်ရှင်နေလိုစိတ်ရှိတော့မည် မဟုတ်။

ဗာရာဂုသည် အသံမကြားအောင် နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ မြက်ပင် များပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက်ကာ သစ်ပင်အုပ်များအောက်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အခုလို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ လျှောက်သွားနေတာဟာ ငါ လုပ်သင့်တဲ့

အလုပ် မဟုတ်ဘူးဟု ဒေါသစိတ်ဖြင့် တွေးပြီး သူ့စိတ်သူတင်းသည်။ သူသည် စိတ်မပါတပါဖြစ်နေခြင်းကို အနိုင်ရအောင် ထိန်းချုပ်ပြီး ပန်းချီကားဆီသို့ ပြန်လာသည်။ သူ အဓိကလုပ်ရမည့်အလုပ်မှ ဝေးရာသို့ ပြေးသွားနေချင်သည့်စိတ်ကို အတင်းအဓမ္မ ပျောက်အောင် ဖျောက်သည်။ သူ၏ကိုယ်အား စိတ်အား နှစ်အားစလုံးကို လတ်တလောလုပ်ရမည့်အလုပ်အပေါ် စူးစိုက်နိုင်အောင် ဇွတ်ကြိုးစားသည်။

သူ အိမ်ကြီးဘက်သို့ နေ့လယ်စာစားဖို့ သွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် မွန်းတည့်ချိန်နီးလာသောအခါ အဝတ်အစားလဲသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးရိတ်သည်။ ဆံပင်ကို ကျကျနန ဖြီးသည်။ အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်သည်။ အခုလိုဆိုတော့လည်း အသက်ပြန်၍ နုပျိုငယ်ရွယ်မသွားသည့်တိုင်အောင် သန့်စင်လတ်ဆတ်မှုကတော့ ရှိမည်။ စတူဒီယို ဝတ်စုံဝတ်ထားသည်နှင့် စာလျှင် အခုလို ဝတ်စားဆင်ယင်ထားခြင်းက ပို၍ခံ့ညားဖွယ်ရာ ရှိသည်။

သူသည် ကောက်ရိုးဦးထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့ သွားသည်။ တံခါးကို ဖွင့်တော့မည့်ဆဲဆဲမှာပင် တံခါးသည် ပွင့်သွားပြီး ပိုင်ရီဝင်လာလေသည်။

ပိုင်ရီ သား၊ မင်း နေကောင်းရဲ့လား၊ မင့်ဆရာကော သဘောကောင်းရဲ့လား၊

‘ဆရာက သဘောတော့ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပျင်းစရာကြီး သူပုံပြင်ပြောရင် ပျော်စရာမကောင်းဘူး။ သင်ခန်းစာတစ်ခု သင်နေသလိုပဲ။ ပုံပြင်အဆုံးကျရင် ကလေးကောင်းတွေဟာ ဒီလိုလုပ်ရမယ် ဟိုလိုလုပ်ရမယ်လို့ ပြောတာချည်းပဲ၊ ဖေဖေကော ပန်းချီမဆွဲဘူးလား ဟင်’

‘ဆွဲတယ် သား၊ ဟို ငါးတွေပုံကို ဆက်ဆွဲတာ ပြီးခါနီးနေပြီ၊ ငါ့ သား မနက်ဖြန်ကျမှ ကြည့်ပေါ့’

သူသည် သားငယ်၏လက်ကို ဆွဲကာ အပြင်သို့ ထွက်သည်။ အခုလို သူ့သားငယ်နှင့်တွဲ၍ လျှောက်သွားရမည့်အခါ သူ့ရင်သည် အေးမြလာသည်။ သူ့နှလုံးသားသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့လာသည်။ အကြင်နာ တရားသည် ယိုဖိတ်လာသည်။

ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် သူ့သားငယ်နှင့် တွဲ၍ သွားရလာရသည့်အခါ

များ၌ ခံစားရရှိသည့်စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုမျိုးကို အခြား မည်သည့် အရာကမှ ပေးနိုင်စွမ်း မရှိဟုပင် သူထင်၏။ သူသည် ခြေလှမ်းကို သူ့သားငယ်၏ ခြေလှမ်းများနှင့်တညီတည်းဖြစ်အောင် ခပ်စိပ်စိပ် လှမ်း သည်။

ပန်းခြံကို ကျော်ဖြတ်ပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် မြက်ခင်းပြင် ကို ဖြတ်သွားကြသည့်အခါ ပိုင်ရီက မေးသည်။

‘ဖေဖေ လိပ်ပြာတွေက ဖေဖေ့ကို ကြောက်သလားဟင်’

‘ဘာပြုလို့ မေးတာလဲ၊ ဖေဖေကတော့ ကြောက်မယ်မထင်ပါဘူး။ စောစောကပဲ လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင် ဖေဖေလက်ပေါ်လာနားသွားသေး တာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ အခု ဒီနားမှာ လိပ်ပြာတစ်ကောင်မှမရှိဘူး။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် ဖေဖေဆီကို တစ်ယောက်တည်းလာတဲ့အခါ ဒီလမ်းကပဲလာ တယ်။ အဲဒီအခါကျရင် လိပ်ပြာတွေ အများကြီးတွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း သူတို့ကို သိတယ်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို သိတယ်။ ပြီး တော့ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ခင်တယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်အနား မှာ ကပ်ပြီး ပျံနေကြတယ်။ လိပ်ပြာတွေကို အစာကျွေးလို့ကော မရဘူး လား ဖေဖေ’

‘ရမှာပေါ့။ ဖေဖေတို့ ကျွေးကြည့်ကြတာပေါ့။ မင့်လက်ပေါ်မှာ ပျားရည်လေး တစ်စက်လောက်ချပြီး လက်ကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဆန့်ထား၊ လိပ်ပြာတွေက လာပြီး သောက်မှာပေါ့’

‘သိပ် အံ့ဩဖို့ ကောင်းမှာပဲနော်၊ သားသားနှင့် ဖေဖေတို့ အစာကျွေး ကြည့်ရအောင်။ ကျွန်တော့်ကို ပျားရည်နည်းနည်းပေးဖို့ ဖေဖေက မေမေ့ကို ပြောပေးမလား။ ဒါမှ မေမေက ကျွန်တော်ဆော့ဖို့ ပျားရည်ယူတာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာ သိသွားမှာပေါ့’

ပိုင်ရီသည် ရှေ့မှ ပြေးသွားကာ ကျယ်ပြန့်သော ဆင်ဝင်စင်ကြိုကို ဖြတ်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သည်။ နေရောင်ထိုးလိုက်သဖြင့် တစ်ခဏမျှ မမြင် မကန်းဖြစ်သွားရသော ဗာရာဂုသည် ဦးထုပ်တင်စင်ကို လိုက်ရှာလျက်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ပိုင်ရီ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သွားပြီးနောက် အချိန်

အတော်ကြာခါမှပင် ဗာရာဏသီယံ ဝေဒနာပေးစားခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်သည်။ အခန်းထဲမှ သားက သူ့အမေအား နားပူနားဆာ လုပ်နေသံကို သူ ကြားနေရလေသည်။

ဗာရာဏသီယံ ဝေဒနာပေးစားခန်းသို့ ဝင်သွားပြီး သူ့လက်ကို သူ့မိန်းမဆီသို့ ကမ်းပေးသည်။ သူ့မိန်းမသည် သူ့ထက် အရပ်မြင့်သယောင်ယောင် ရှိ၏။ နုနယ်ပျိုမျစ်မှုများ ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဗာရာဏသီယံ ပို၍ ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံပေါ်၏။

သူ့အနေဖြင့် သူ့ယောက်ျားအပေါ်တွင် ချစ်ခင်တွယ်တာစိတ်ကတော့ ကုန်ခန်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့ယောက်ျား၏ ချစ်မေတ္တာကို ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် နားမလည်နိုင်သည့် အရာတစ်ခုအဖြစ်လည်းကောင်း သူ့အတွက် မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်သည့် ကံဆိုးမှုတစ်ခုအဖြစ်လည်းကောင်း ယူဆနေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

‘ကျွန်မတို့ အခုချက်ချင်း စားလို့ရတယ်’ဟု သူ့မိန်းမက ပြောသည်။ ‘ပိုင်ရီ၊ သွား...လက်တွေကို ဆေးခဲ’

‘ကိုယ့်မှာ သတင်းထူးတစ်ခု ပါလာတယ်’ဟု ဗာရာဏသီယံ သူ့မိတ်ဆွေထံမှ စာကို လှမ်းပေးရင်း ပြောသည်။ ‘အော်တို့ အလည်လာလိမ့်မယ်။ ရက်လည်း အတော်ကြာကြာနေမယ်လို့ ထင်တယ်။ မင်းမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်မလား’

‘ဟာဘတ်ဟတ်ရောက်လာရင် အိမ်အောက်ထပ်က အခန်းနှစ်ခန်းမှာ နေလို့ရတယ်။ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို နှောင့်ယှက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝင်ချင်တဲ့အချိန်မှာဝင် ထွက်ချင်တဲ့အချိန်မှာထွက်၊ သူ ကြိုက်သလို နေနိုင်တယ်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေပါတယ်’
‘သူ သိပ်နောက်ကျပြီး ရောက်လာမှာလား’တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေသံဖြင့် မေးသည်။

နောက်ကျမယ် မထင်ဘူး။ အခု ရက်ပိုင်းလောက်အတွင်းမှာ ရောက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ တို့အနေနှင့် အတိအကျတော့ မပြောတတ်ဘူး’

‘ဒီလိုဆို သူနှင့် အဲလ်ဘတ်တို့ တစ်ချိန်တည်းများ ရောက်လာမလား’

သူ့သားနာမည်ကို ပြောသံကြားလိုက်ရသည့်အခါ ဗာရာဏသီ မျက်နှာပေါ်မှ သာယာကြည်နူးမှုသည် ဖျတ်ခနဲ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ သူ့အသံမှာလည်း အေးတိအေးစက်ဖြစ်သွားသည်။

‘အဲလ်ဘတ်က ဒီကို လာမလို့တဲ့လား’ဟု ရေရွတ်သည်။ ‘သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် တိုင်ရိုလ်ကိုသွားမယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား’

‘ကျွန်မက ရှင့်ကို အစောကြီး အသိပေးမထားချင်ဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်းက ဆွေမျိုးတွေဆီ အလည်သွားဖို့ ကိစ္စပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ခရီးစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရတယ်။ ကျောင်းပိတ်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဲလ်ဘတ် ဒီကိုလာမယ်’

‘ကျောင်းပြန်ပြီး မဖွင့်မချင်း တစ်ချိန်လုံး ဒီမှာ နေမှာလား’

‘နေမယ်လို့ထင်တယ်။ ကျွန်မ သူနှင့် ခဏတစ်ဖြုတ် ခရီးထွက်မယ် ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်အတွက် အဆင်မပြေဖြစ်မှာ စိုးလို့’

‘ဘာကြောင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်ရမှာလဲ။ ပိုင်ရိုက ကိုယ်နှင့်အတူတူ စတူဒီယိုထဲလာနေလို့ ရတာပဲဟာ’

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီကိစ္စကို ထပ်မစပါနှင့်။ ကျွန်မ ပိုင်ရိုကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ရှင်သိသားနှင့်’

ဗာရာဏသီပွဲသည်။ ‘တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်လား’ဟု အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ပြောသည်။ ‘သူ့ ငါနှင့်နေရင် တစ်ယောက်တည်းလို့ ပြောနိုင်မလား’

‘ကျွန်မ သူ့ကို မထားခဲ့နိုင်ဘူး။ ထားလည်း မထားချင်ဘူး။ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှင်နှင့်ကျွန်မ နောက်ထပ် အငြင်းအခုံ မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဖြစ်စရာအကြောင်းလည်း ရှိမယ်ထင်ဘူး’

‘မင်း မထားခဲ့ချင်ဘူးဆိုတာ ငါ သိပါတယ်လေ’

ဗာရာဏသီ နောက်ထပ်ဆက်၍ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေသည်။ တခြားကြောင့် မဟုတ်။ ပိုင်ရို ရောက်လာ၍ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ပိုင်ရိုက စိတ်ဓာတ်ချင်း အခန့်မသင့် ဖြစ်နေသည့် မိခင်နှင့် ဖခင်ကြား၌ ထိုင်သည်။ မိဘနှစ်ပါးစလုံးကတော့ ခါတိုင်းလိုပင် သူ့ကို လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုယုယကြသည်။

အထူးသဖြင့် သူ့အဖေက နေ့လယ်စာကို အချိန်ကြာနိုင်သမျှ ကြာ
 အောင် ဆွဲ၍ စားနေသည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးလျှင် သူ့သားပိုင်ရီသည်
 သူ့အမေနှင့် နေလိမ့်မည်ဟု သူ့တွက်သည်။ ယနေ့အဖို့ ပိုင်ရီသည် သူ့ထံ
 သို့ နောက်တစ်ခေါက် လာဖို့ မသေချာတော့ဟု သူ့စိတ်ထဲက သံသယ
 ဝင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

J

ရောဘတ်သည် စတူဒီယိုဘေးရှိ အခန်းကလေးထဲ၌ ဆေးစပ်ပျဉ်ပြားနှင့် စုတ်တံများကို ဆေးကြောလျက် ရှိသည်။ ပိုင်ရီသည် အခန်းတံခါးဝမှ ရပ်ကာ ရောဘတ်လုပ်ကိုင်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

‘သိပ် ညစ်ပတ်တဲ့ အလုပ်ပဲ’ဟု ပိုင်ရီက ပြောသည်။ ‘ပန်းချီဆွဲတဲ့ အလုပ်ကတော့ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ပန်းချီဆရာ မဖြစ်ချင်ဘူး။’

‘မင်း သေသေချာချာ ထပ်ပြီး စဉ်းစားဦးပေါ့’ဟု ရောဘတ်က ပြန်ပြော သည်။ ‘မင်းအဖေဟာ အလွန်ကျော်ကြားနေတဲ့ ပန်းချီဆရာကြီး တစ်ယောက်’

‘မစဉ်းစားတော့ဘူး’ဟု ပိုင်ရီက အခိုင်အမာ ပြောသည်။ ‘ပန်းချီ ဆရာလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ သိပ်ညစ်ပတ်တယ်၊ ဆေးနဲ့တွေ့ကလည်း တအား ဆိုးတာပဲ။ နည်းနည်းလောက်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က အနံ့ရှူရတာ ကြိုက် ပါတယ်။ ပန်းချီကားအသစ်တစ်ချပ် အခန်းထဲမှာ ချိတ်ထားရင် ဆေးနဲ့ နည်းနည်းပဲ ရတယ်။ အဲဒါလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ရှုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စတူဒီယိုထဲကျတော့ အနံ့တွေက သိပ်ဆိုးတာပဲ။ ကျွန်တော် မခံ နိုင်ဘူး ခေါင်းကိုက်တယ်’

ရောဘတ်က သူငယ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီး အကဲ ခတ်သည်။ အလိုလိုက်ထား၍ ပျက်စီးနေသော ဤသူငယ်အား သူ သင်

ခန်းစာကောင်းတစ်ခု ပေးသင့်သည်မှာ ကြာပြီဟု သူ တွေးသည်။ အကယ်၍ အပြစ်ရှာမည်ဆိုပါက ဤသူငယ်တွင် အပြစ်တွေ အများအပြား ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော်လည်း အခုလို ပိုင်ရိက သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်နေသည့် အခါ သူက ပိုင်ရိ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေသည့်အခါ ပြောလို သည့်စကား ပြောမထွက်နိုင်ဖြစ်ရသည်။ သူငယ်၏ မျက်နှာသည် ရိုးသား ဖြူစင်လှ၏။ ချောမောလှပသော မျက်နှာကလေးဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ဘာ အပြစ်မှ မရှိဟုပင် ထင်မှတ်ဖွယ် ရှိ၏။

‘ကဲကွာ ဒီလိုဆိုရင် တိတိကျကျ ပြောစမ်း၊ မင်း ဘာဖြစ်ချင်သလဲ’ဟု ရောဘတ်က အလေးအနက်ထား၍ မေးသည်။

ပိုင်ရိသည် မျက်လွှာတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးမှ အဖြေပေးသည်။ ‘ကျွန်တော် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ချင်တာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ကျောင်း မြန်မြန်ပြီးချင်တယ်။ နွေရာသီကျရင် တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ချင်တယ်။ ဖိနပ်လည်း အဖြူရောင်ပဲ စီးချင်တယ်။ အားလုံး ဖွေးဖွေးဖြူနေတာမျိုးပေါ့။ အစွန်းကွက်ကလေးတစ်ကွက်တလေမှ မရှိစေချင် ဘူး’

‘အေး ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ’ဟု ရောဘတ်က မလိုတမာသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။ ‘မင်း အခုတော့ ဒီစကားမျိုး ပြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဟိုနေ့က မင်း ငါတို့နှင့် အပြင်ထွက်ကြတော့ ချက်ချင်းပဲ မင်းရဲ့ အဖြူရောင်အဝတ် တွေမှာ ချယ်ရီသီးနှင့် မြက်ပင်တွေ ပေကုန်တယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဦးထုပ်လည်း ပျောက်ခဲ့တယ်လေ။ မင်း မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား’

ပိုင်ရိသည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မပွင့်တပွင့် လုပ်ကာ ရောဘတ်ကို ကြည့်သည်။

‘အဲဒါအတွက် မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဆူပြီးပြီ’ဟု ပြောသည်။ ‘မေမေက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်ဖို့ ခင်ဗျားကို ခိုင်းထားမယ်တော့ မထင် ပါဘူး’

ရောဘတ်က သူ့လေသံကို ပြောင်းကာ ချော့ချော့မော့မော့ ပြောသည်။ ‘အဝတ်ဖြူတွေကို အမြဲတမ်း ဝတ်ချင်တယ်ဆိုရင် ပေရေညှန်

ပတ် မသွားအောင် နေရမှာပေါ့ကွာ’

‘ဟင့်အင်း၊ မရဘူး။ တစ်ခါတလေ ပေမှာပဲ။ ခင်ဗျားက နားမှမလည်ဘဲ၊ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်က မြက်ခင်းပေါ်လှဲအိပ်ချင်တယ်ဗျ။ ကောက်ရိုးပုံတွေရင်လည်း လှဲနေချင်တာပဲ၊ ရေအိုင်ကလေးတွေ တွေရင်လည်း ခုန်ကျော်ချင်တယ်။ သစ်ပင်တွေရင်လည်း တက်ချင်တယ်။ ကျွန်တော် အဲသလို ခုန်တာ ပြေးတာကို ဆူတာတော့ မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်တော်ကြိုက်သလို ဆော့ပြီးရင် အခန်းထဲကို အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ဝင်မယ်။ အဝတ်လဲလိုက်မယ်။ ဒါဆိုရင် အားလုံးပြီးသွားပြီ။ အရင်ပုံစံအတိုင်း ပြန်ကောင်းသွားပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဆူစရာ ပူစရာ ဘာရှိလို့လဲ’

‘ကောင်းပါ့ကွာ သိပ်ကောင်း’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက မမှန်တာတစ်ခုကို လုပ်မိတယ် ဆိုပါတော့။ မမှန်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားရှက်တယ်။ တကယ်လို့ တခြားလူတစ်ယောက်က မှားတာလုပ်လို့ ဆူတယ် ပူတယ်ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော် သိပ် မရှက်ဘူး။ ပြီးတော့ တစ်ခါတလေကျ ရင် သူတို့က ခင်ဗျား ဘာအမှားမှမလုပ်ဘဲနှင့် ဆူတယ်။ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ သူတို့က ခင်ဗျားကိုခေါ်တဲ့အချိန်မှာ အနားမှာ မရှိလို့တဲ့။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း မေမေက စိတ်တိုနေလို့ ဆူတာ’

ရောဘတ်က ရယ်သည်။ ‘မင်းက တကယ်လည်တာကိုးကွ။ ဘယ်သူကမှ မမြင်လိုက်ရလို့ ဘယ်သူကမှ မဆူလိုက်ရတဲ့ မင်းရဲ့ မဟုတ်တရုတ် အလုပ်တွေကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားပါဦး’

ပိုင်ရီက အဖြေမပေး။ ဘယ်တော့မှဆို ဤပုံစံအတိုင်းချည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် အရေးကြီးသောအကြောင်းအရာတစ်ခုကို လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဆွေးနွေးပြောဆိုကြပြီဆိုလျှင် နောက်ပိုင်း၌ စိတ်ရှုပ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ရှက်စိတ်ဝင်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အဆုံးသတ်စမြဲ ဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော် ပန်းချီကား ကြည့်ချင်တယ်’ဟု ပိုင်ရီက ပြောသည်။ သူ့လေသံမှာ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်၏။ အစေခံနှင့် များစွာ အလှမ်းကွာဝေးသည့် နေရာတစ်နေရာမှ ပြောလိုက်သည့်လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။ ရောဘတ်ကလည်း ဤလေသံမျိုးနှင့် ပြောလိုက်သည့် ပိုင်ရီ၏ စကားများကို အမိန့်

တစ်ခု သို့မဟုတ် မေတ္တာရပ်ခံချက်တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်၍ လက်ခံသည်။
'လာပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ခဏဝင်ပါရစေ'

ရောဘတ်က နာခံသည်။ စတူဒီယိုတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး ပိုင်ရီကို ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ ပြီးတော့ သူက နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်သည်။ စတူဒီယိုထဲတွင် မည်သူ့ကိုမှ တစ်ယောက်တည်း မသွားစေ မလာစေရဟု သူ့သခင်ဗာရာဂုက သူ့အား ညွှန်ကြားထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဗာရာဂု၏ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားအသစ်သည် ခန်းမကြီးအလယ် တည့်တည့်ရှိ သုံးချောင်းထောက် ခုံပေါ်ရှိ မီးရောင်ဘက် မျက်နှာပြုလျက် ရှိသည်။ ပိုင်ရီက ပန်းချီကား ရှေ့တည့်တည့်၌ရပ်၍ ရောဘတ်က သူ့ နောက်မှ ဝင်ရပ်လေသည်။

'ဒီပန်းချီကားကို ခင်ဗျားကြိုက်သလား ရောဘတ်'

'ဟာ ကြိုက်တာပေါ့၊ မကြိုက်ရင် ငါ အရူးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့ကွ'

ပိုင်ရီက ပန်းချီကားကို ကြည့်ကာ မျက်စိပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်နေ သည်။

'ကျွန်တော်ထင်တယ်'ဟု တွေးတွေးဆဆ မျက်နှာထားဖြင့် ပြော သည်။ 'ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပန်းချီကားတွေ တစ်ထပ်ကြီး ယူလာပြီး ပြတယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီထဲက ဖေဖေဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ချက်ချင်း ရွေးထုတ်နိုင်မှာပဲ။ ကျွန်တော် ဖေဖေပန်းချီကားတွေကို ဘာကြောင့် ကြိုက် တာလဲဆိုတော့ ဖေဖေဆွဲထားတာမို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ဗျာ အမှန်အတိုင်းပြော ရမယ့်ဆိုရင် အပြည့်အဝတော့ မကြိုက်ဘူး။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပဲ ကြိုက် တယ်'

'ပေါက်တတ်ကရတွေ ပြောမနေစမ်းပါနှင့်ကွာ'ဟု ရောဘတ်က ပြော ကာ ပိုင်ရီအား အပြစ်တင်လိုသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။ ပိုင်ရီ ကတော့ ဂရုမစိုက်။ ပန်းချီကားကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

'အိမ်ထဲမှာ ပန်းချီကားတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်တော် ကြိုက်တာတွေ အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော်ကြီးလာရင် အဲသလို ပန်းချီကား မျိုးတွေ အများကြီး ရှိချင်တယ်။ ဥပမာဆိုရင် တောင်တန်းကြီးတွေပုံပေါ့။

နေဝင်ချိန်မှာ အားလုံးဟာ နီရဲပြီး ရွှေရောင်တောက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကလေးတွေ အမျိုးသမီးတွေနှင့် ပန်းပွင့်ပုံတွေကိုလည်း ကြိုက်တာပဲ။ အဲဒီလို ပုံမျိုးတွေက အခုလို တံငါသည် အဘိုးကြီးပုံထက် အများကြီးကို ကောင်းတယ်။ ဒီအဘိုးကြီးပုံကျတော့ မျက်နှာကလည်း လူနှင့်မတူဘူး။ လှေကလည်း ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူး။ မည်းသည်းသည်းနှင့် ကျွန်တော် ပြောတာမဟုတ်ဘူးလား’

စိတ်ထဲကတော့ ရောဘတ်သည် ပိုင်ရီ၏ စကားများကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံသည်။ သူငယ်၏ ပွင့်လင်းမှုကို သဘောကျသည်။ အံ့ဩလည်း အံ့ဩသည်။ သို့သော်လည်း ပါးစပ်ကတော့ သဘောတူသည်ဟု မပြောရဲ။

‘မင်းက သိပ်ငယ်သေးတော့ ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နားလည်မှာလဲ’ဟု ပြောသည်။ ‘ကဲ လာ၊ သွားကြစို့၊ တံခါးပိတ်ကြရအောင်’

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ကြီးဘက်မှ အသံများ ကြားရသည်။

‘ဟော ကားလာပြီ’ဟု ပိုင်ရီက ဝမ်းသာအားရ အော်ကာ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ သစ်အယ်ပင်များ အောက်မှဖြတ်ကာ လူသွားလမ်း မဟုတ်သည့် မြက်ခင်းပြင်များနှင့် ပန်းခင်းများကို ခုန်၍ ကျော်၍ နင်း၍ သွားသည်။

သူသည် အိမ်ရှေ့တံည့်တံည့်သို့ ကားဝင်ရာ ကျောက်စရစ်ခင်းလမ်းမပေါ်သို့ အမောတကော ရောက်သွားသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့် သူများမှာ သူ့အဖေနှင့် သူ့မမြင်ဖူးသည့်လူကြီးတစ်ယောက်။

‘ပိုင်ရီ’ဟု သူ့အဖေက အော်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းဖက်ထားသည်။ ‘ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ မင်း မသိသေးတဲ့ ဖေဖေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး သူ ဘယ်ကလာသလဲဆိုတာ မေးကြည့်စမ်း’

ပိုင်ရီက လူစိမ်း၏ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။ သူ့လက်ကို လှမ်းပေးပြီး နီရဲရဲမျက်နှာနှင့် တောက်ပပြီး ပြုံးရယ်နေသော မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်သည်။

“ဦးဦး ဘယ်ကလာတာလဲ”ဟု မေးသည်။

လူစိမ်းက သူငယ်ကို ပွေ့ချိုလိုက်သည်။ ‘မင်းက တော်တော်လေးတာပဲ သားရဲ့’ဟု ပြောကာ ပြန်ချလိုက်သည်။ ‘ဦးဦး ဘယ်ကလာသလဲ’

ဆိုတော့ကာ ဂျီနိုအာက လာတယ်။ ဂျီနိုအာကို စူးအက်က လာတယ်။ စူးအက်ကို အေဒင်ကလာတယ်။ ပြီးတော့ အေဒင်ကို မရောက်ခင်က...'

'အို ကျွန်တော် သိပြီ။ အိန္ဒိယက လာတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဦးဦးက ဦးလေးအော်တိုဘတ်ဟတ်ပဲ။ ဦးဦး ကျွန်တော့်အတွက် ကျားတစ်ကောင်နှင့် အုန်းသီးတွေယူမလာဘူးလား'

'ကျားကတော့ ထွက်ပြေးသွားတယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ အုန်းသီးရယ်၊ ကရု ကမာတွေရယ်၊ တရုတ်ပန်းချီပုံ အယ်လ်ဘမ်တွေရယ်ကတော့ ပါလာတယ်။

သူတို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဗာရာဏသီ သူထက်အရပ်မြင့်သော သူမိတ်ဆွေ၏ ပခုံးကို တရင်းတနှီး ဖက်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ အပေါ်ထပ် ရောက်သည့်အခါ အိမ်ရှင်မနှင့် တွေ့သည်။

တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရဟန် တူသော အိမ်ရှင်မသည် ဧည့်သည်အား ပုံမှန်အနေအထားနှင့်ပင် ခင်မင် ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

ဧည့်သည်၏ ရွှင်လန်းတက်ကြွသော မျက်နှာသည် ကုန်လွန်သွား ခဲ့ပြီဖြစ်သော နှစ်များအတွင်းက ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည့်အချိန်များကို ပြန်၍ သတိ ရအောင် လှုံ့ဆော်ပေးနေသည့်နယ်ရှိသည်။ ဧည့်သည်ကလည်း အိမ်ရှင်မ၏ လက်ကို အတန်ကြာမျှ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့် သည်။

'ခင်ဗျား အိုစာ မကျသေးဘူး ဖရောဗာရာဏသီဟု ချီးကျူးစကား ပြော သည်။ 'ခင်ဗျားက ဂျီဟန်ထက် အရွယ်ပိုပြီး တင်တယ်'

'ရှင်လည်း သိပ်ပြီး ပြောင်းလဲ မသွားသေးပါဘူး'ဟု တရင်းတနှီး လေသံဖြင့် အိမ်ရှင်မက ပြန်ပြောသည်။

အော်တို ဘတ်ဟတ်က ရယ်သည်။ 'အပေါ်ယံအဆောက်အအုံက တော့ အခုထက်ထိ ကောင်းနေတုန်းပဲ ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အခု အကကို စွန့်လိုက်ပြီ။ ပြီးတော့လည်း ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာမတွေ့သေးတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်ဟာ ခုအချိန်အထိ လူပျိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတုန်းပဲ'

'ဒီတစ်ခါ ဥရောပကို လာတာဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရှာဖို့ လာတာ

လို့ ကျွန်မထင်တယ်’

‘မဟုတ်ဘူး ဖရောဗာရာဂုရော့ မိန်းမယူဖို့ကတော့ သိပ်ကို နောက်ကျသွားပြီ။ ဥရောပမှာ နေရတဲ့ သာယာမှုကလေးကို ကျွန်တော် ဖျက်ဆီးမပစ်ချင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ဆွေမျိုးတွေရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အမွေပေးရမယ့် ဦးလေးတစ်ယောက်ဘဝကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရောက်သွားနေပြီ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်နှင့် အိမ်မှာ နေဖို့ကို မစဉ်းစားဝံ့တော့ဘူး’

ဖရောဗာရာဂု၏ အခန်းထဲမှာပင် ကော်ဖီတိုက်သည်။ သူတို့သည် ကော်ဖီနှင့် အရက်ချိုများ သောက်ရင်း ပင်လယ်ခရီးများအကြောင်း၊ ရာဘာခြံများအကြောင်းနှင့် တရုတ်ရှေးဟောင်းကြွေထည်ပစ္စည်းများအကြောင်းကို တစ်နာရီခန့် ပြောကြသည်။

ပထမတွင် ဗာရာဂုသည် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ အနည်းငယ်မျှ စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာ ရှိသည်။ တကယ်တော့ သူ ဤအခန်းထဲသို့ ခြေမချခဲ့သည်မှာ လပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။ သို့သော်လည်း အားလုံး အဆင်ပြေပြေပင် ဖြစ်သွားသည်။ အော်တို ရှိနေသဖြင့် ပို၍ စိတ်လက်ပေါ့ပါးကြသည်။ ပျော်ရွှင်စိတ်လည်း ဝင်ကြသည်။ အိမ်ကြီးထဲတွင် ငယ်ရွယ်စဉ်က ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး ပြန်လည်အသက်ဝင်ကာ တည်ရှိလာသည်ဟုပင် ထင်ရလေသည်။

‘ကျွန်တော့်မိန်းမ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် နားချင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်’ ဟု နောက်ဆုံးတွင် ဗာရာဂုက စကားကိုပြောကာ စကားဝိုင်းကို သိမ်းသည်။ ‘ကဲ... လာ အော်တို၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအခန်းကို လိုက်ပြမယ်’

သူတို့သည် ဖရောဗာရာဂုကို နှုတ်ဆက်ကာ ဧည့်သည်၏အခန်းဆီသို့ သွားကြသည်။ ဗာရာဂုသည် သူ့မိတ်ဆွေအတွက် အခန်းနှစ်ခန်းပြင်ထားခဲ့၏။ အခန်းတွင်း အပြင်အဆင်ဟူသမျှကို သူကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်၍ စီစဉ်လုပ်ကိုင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို သူကိုယ်တိုင် စီစဉ်၍ ခင်းကျင်းချထားခဲ့သည်။ နံရံများတွင် ချိတ်ထားသည့်ဓာတ်ပုံ၊ ပန်းချီကားချပ်များမှအစ စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်များအထိ သူကိုယ်တိုင် ရွေးပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အိပ်ရာအနီးရှိ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံမှာ အရောင်များ လွင့်နေပြီဖြစ်၍ မပီမပြင် ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေပြီ။ ထိုဓာတ်ပုံသည် ဧည့်သည်၏ မျက်လုံးများကို ဆွဲဆောင်နေသည်။ အော်တိုသည် ဓာတ်ပုံအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး အသေအချာကြည့်သည်။

သူ့ပါးစပ်မှ တအံ့တဩ ရေရွတ်သံ ထွက်လာသည်။

‘ဟာ ကျွန်တော်တို့ပဲ။ အားလုံး ကျွန်တော်တို့ဆယ့်ခြောက်ယောက် ပါလား။ ကြည့်စမ်းဗျာ၊ ကောင်းလိုက်တဲ့စိတ်ကူး။ ဒီဓာတ်ပုံကို မမြင်ရတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တောင်ရှိသွားပြီ’

ဗာရာဂုက ပြုံးသည်။

‘ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒီဓာတ်ပုံကိုမြင်ရင် ခင်ဗျား စိတ်ပျော်သွားမှာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်လေ။ ခင်ဗျားလိုချင်တာ မှန်သမျှ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ လိုလေသေးမရှိအောင်တော့ လုပ်ထားတာပဲ။ ကဲ ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေထုတ်တော့မလား’

ဘတ်ဟတ်သည် သံသေတ္တာကြီးတစ်လုံးပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော မျက်နှာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။

‘ပြည့်စုံပါတယ်။ ဘာမှမလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်အခန်းလဲ။ ဟိုဘက်အခန်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် အပေါ်ထပ်မှာလား’

ဗာရာဂုသည် သားရေအိတ်လက်ကိုင်ကို လှည့်၍ကစားနေသည်။

‘ဘယ်မှာမှ မဟုတ်ဘူး’ဟု ပြောသည်။ ‘အခု ကျွန်တော်အပြင်ဘက်က စတူဒီယိုထဲမှာ နေတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တိုးချဲ့ဆောက်ထားတဲ့ အခန်းမှာပေါ့’

‘နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုပြဦးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအိပ်တော့ကော အဲဒီမှာပဲ အိပ်သလား’

ဗာရာဂုသည် ကိုင်ထားသည့် သားရေအိတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး လှည့်ဖွင့်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမှာပဲ အိပ်တယ်’

အော်တိုသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် အိတ်ထဲ နှိုက်၍ သော့တွဲတစ်တွဲဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

‘အသေးအဖွဲ့ထည့်တဲ့အိတ်က စဖွင့်တာပဲ ကောင်းမယ်။ ကဲ ခင်ဗျား သားကို သွားခေါ်။ သူ သဘောကျမယ့် ပစ္စည်းလေးတွေကို ထုတ်ကြရ အောင်’

ဗာရာဂု ထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ပိုင်ရီနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

‘ဦးလေးအော်တိုရဲ့ အိတ်တွေက သိပ်လှတာပဲ၊ ကျွန်တော်ကြည့်ပြီး ပြီ။ အိတ်တွေမှာ ချည်ထားတဲ့ ကတ်ပြားကလေးတွေကလည်း အများကြီးပဲ၊ ကျွန်တော် တချို့ကို ဖတ်ကြည့်တယ်။ ကတ်ပြားတစ်ခုပေါ်မှာ ရေးထား တာ ပီနံတဲ့၊ ပီနံဆိုတာ ဘာလဲဟင်’

‘မလေးရှားနိုင်ငံထဲက မြို့တစ်မြို့ကွ။ ဦးလေးတစ်ခါတလေသွားတဲ့ မြို့ပေါ့၊ ကဲ လာ၊ ဒီဟာကို မင်းဖွင့်ကြည့်စမ်း’

အော်တိုက ပိုင်ရီအား သော့တစ်ချောင်းပေးကာ လက်ဆွဲသေတ္တာ တစ်လုံးကို ဖွင့်ခိုင်းသည်။ သေတ္တာပွင့်သွားသည့်အခါ အတွင်းမှ မလေး ကြိမ်ခြင်းတောင်းလေးတစ်လုံး ထွက်လာသည်။ ခြင်းတောင်းထဲတွင်မူ စက္ကူ ထုပ်ကလေးများ။ စက္ကူပတ်များကို ခွာလိုက်သည့်အခါ အတွင်းမှ အဆန်း တကြယ်မက်မောစဖွယ်ကောင်းအောင် လုပ်ထားသည့် ကနုကမာအရုပ် ကလေးများ။

ထိုအရုပ်ကလေးများသည် ပိုင်ရီအတွက် လက်ဆောင်ဖြစ်သည်။ ပိုင်ရီအဖို့ကတော့ ပျော်၍မဆုံး တပြုံးပြုံးဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် သစ်က နက်သားဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ဆင်ရုပ်တစ်ရုပ်နှင့် တရုတ်လူမျိုး အရုပ် ကလေးတစ်ရုပ်။ နောက်ဆုံးထွက်လာသည်များမှာ ဆေးရောင်စုံဓာတ်ပုံ ကလေးများ ဖြစ်သည်။ တရုတ်နတ်များ၊ တစ္ဆေကြီးများ၊ ဘုရင်များ၊ စစ်သူ ကြီးများနှင့် နဂါးစသည့်ပုံများ ဖြစ်လေသည်။

ဗာရာဂုသည်ပင်လျှင် သူ့သားပိုင်ရီ ရထားသည့် လက်ဆောင်များကို ကြည့်ကာ အံ့ဩလျက်ရှိသည်။ ဘတ်ဟတ်သည် သားရေအိတ်ကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှ ခြေညှပ်ဖိနပ်၊ စွပ်ကျယ်၊ သွားပွတ်တံ စသည့်တိုလီမိုလီပစ္စည်း များကို တစ်ခုချင်းစီ ထုတ်ယူပြီး နေသားတကျဖြစ်အောင် ချထားလျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် သူ့မိတ်ဆွေထံသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

‘ကနေ့အဖို့တော့ ဒါလောက် လုပ်ထားရင် လုံလောက်ပါပြီ’ဟု

ပြောသည်။ 'ကဲ ခင်ဗျားရဲ့ စတူဒီယိုကို ကြည့်ကြစို့'

ပိုင်ရီက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ အိမ်ထဲ မော်တော်ကား ဝင်လာစဉ်တုန်းကလိုပင် သူ့အဖေ၏ မျက်နှာသည် ကြည်လင်လန်းဆန်း နုပျိုနေသည်။ စိတ်ချမ်းမြေ့မှု အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်နေသည်။ သူသည် အဖေ့ကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။

'ဖေဖေကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးပျော်နေသလိုပဲ'ဟု လှမ်းပြောသည်။

'ပျော်တာပေါ့သားရယ်'ဟု ဗာရာဂုက ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခါ အော်တိုက ကြားမှဖြတ်၍ မေးသည်။

'ခါတိုင်းကျတော့ကော မင့်အဖေက မပျော်လို့လား'

ပိုင်ရီက လူကြီးနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို အလွန်စိတ်ရှုပ်သွားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

'ကျွန်တော်မသိဘူး'ဟု တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လေသံဖြင့် ဖြေသည်။ ထို့နောက် 'အဖေက အရင်တုန်းက ဒီလောက်ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနေတာ မရှိ ခဲ့ဖူးလို့ပါ'ဟု ရယ်ပြီး ပြောသည်။

ပိုင်ရီသည် အရပ်ခြင်းတောင်းကို ဆွဲကာ လူကြီးများအနီးမှ ပြေး ထွက်သွားသည်။ အော်တိုဘတ်ဟတ်က သူ့မိတ်ဆွေ၏ လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ နှစ်ယောက်သား အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဗာရာဂုက သူ့အား ပန်းခြံတွင်းမှ ဖြတ်၍ စတူဒီယိုသို့ ခေါ်သွားသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်'ဟု အော်တိုက သူ့ဘာသာ သူ ချက်ချင်းကောက်ချက် ချသည်။ 'အပြောင်းအလဲကို ကျွန်တော်မြင်ပါတယ်။ မဆိုးပါဘူးလို့ပဲ ကျွန်တော် ပြောရတော့မှာပေါ့။ ဒါကို ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းကလုပ်လိုက် တာလဲ'

'လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကပါ။ စတူဒီယိုကိုလည်း ချဲ့လိုက်တယ်။ အော်တိုက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

'ရေကန်ကတော့ တကယ်အံ့မခန်းပဲ။ ကနေ့ ညနေခင်း ကျွန်တော် တို့ ရေကူးကြရအောင်လား။ ခင်ဗျား အင်မတန်လှပတဲ့ နေရာလေး တစ်နေရာကို ပိုင်တာပဲ ဂျီဟန်၊ ကဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ စတူဒီယိုကို ကြည့်ချင်တယ်။ ခင်ဗျားမှာ ဆွဲပြီးစ ပန်းချီကားသစ်တွေကော ရှိရဲ့လား'

‘များများစားစားတော့ မရှိဘူး အော်တို၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို သိပ်မြင်
စေချင်တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ခုတော့ ရှိနေတယ်။ တမြန်မနေ့ကမှ ကျွန်တော်
အပြီးသတ်ထားတာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပုံကောင်းလေးတစ်ပုံလို့ ထင်ထား
တယ်’

ဗာရာဂုက တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ စတူဒီယိုတွင်းဝယ် သန့်ရှင်း
စင်ကြယ်လျက် ရှိ၏။ ကြမ်းများမှာ အသစ်တိုက်ချွတ်ထားသဖြင့်
အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ထနေသည်။ ပန်းချီကားအသစ်သည် အခန်း၏
အလယ်တည့်တည့်တွင် တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည်
ပန်းချီကားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေကြသည်။

တံခါးပေါက်များမှ ဝင်လာလျက်ရှိသော ပူနွေးပြီး ဝင်းလက်
တောက်ပနေသည့် နေရောင်ခြည်နှင့် ပန်းချီကားထဲမှ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းပြီး
မိုးရိပ်မိုးငွေ့ မကင်းသော အရုဏ်ဦးပတ်ဝန်းကျင်၏ ရွှင်လန်းသာယာမှု
ကင်းမဲ့သည့်အခြေအနေတို့၏ ခြားနားမှုသည် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လွင်
လျက် ရှိလေသည်။

သူတို့သည် ပန်းချီကားကို အချိန်အတော်ကြာမျှ စိတ်ပါလက်ပါ
ကြည့်နေကြသည်။

‘ဒီပုံဟာ ခင်ဗျားနောက်ဆုံးဆွဲထားတဲ့ လက်ရာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပေါင်တပ်ဖို့ပဲလိုမယ်၊ နောက်ထပ် လုပ်စရာ ဘာမှ
မရှိတော့ဘူး။ ဘယ့်နှယ်လဲ။ ခင်ဗျားကြိုက်ရဲ့လား’

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် စူးစမ်း
သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ဗာရာဂုထက် အရပ်ပိုမြင့်ပြီး ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ထည် ပို၍ တုတ်ခိုင်ကြီးမားသော၊ ဘဝ၏ သာယာပျော်ရွှင်မှုများကို
အပြည့်အဝရယူခံစားခဲ့ရသော အော်တိုဘတ်ဟတ်သည် အချိန်မတိုင်မီ
ဆံဖြူဖွေးပြီး ခက်ထန်မာကျော သွက်လက်ထက်မြက်သည့် မျက်နှာပိုင်ရှင်
ပန်းချီဆရာ၏ ရှေ့တွင် ကလေးကြီးတစ်ယောက်သဖွယ် ရပ်လျက်ရှိသည်။

‘ဒီကားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အကောင်းဆုံးလက်ရာ ပန်းချီကားဖြစ်ချင်
ဖြစ်လိမ့်မယ်’ဟု ပြောသည်။ ‘ဒီလို ကားမျိုးတစ်ကားကို ဘာရပ်ဆဲလ်မှာ
ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တယ်။ ပါရီမှာ နှစ်ကားတွေ့ခဲ့တယ်။ အခု နှစ်အနည်း’

mgysa.com

ငယ်အတွင်းမှာ ခင်ဗျား အတော်ကြီးကို တိုးတက်လာတာပဲ’

‘ခင်ဗျားဆီက ဒီစကားမျိုးကြားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျား ထင်သလိုပဲ ထင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်ကို အားစိုက်ပြီး လုပ်နေတယ်။ တစ်ခါတလေ အရင်တုန်းက ငါဟာ မတောက်တခေါက်သာ သိတဲ့ မနူးမနပ် အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ပဲလို့ ထင်မိတယ်။ အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်မှ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အသိကို ကျွန်တော် ရတာဟာ သိပ်နောက်ကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကောင်းကောင်း သိနေပါပြီ။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ရှေ့လျှောက်ပြီး အခုထက် တိုးတက်ချင်မှလည်း တိုးတက်မယ်။ ဒီပန်းချီကားထက် ကောင်းတဲ့ကားမျိုး ဆွဲချင်မှ ဆွဲနိုင်တော့မှာ’

‘ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ အင်း ခင်ဗျားဟာက သိပ်ပြီး ကျော်ကြားနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ အာရှဘက်ထွက်တဲ့ သင်္ဘောကြီးတွေပေါ်မှာ လူတွေဟာ ခင်ဗျားအကြောင်းပဲ ပြောနေကြတာပဲ။ ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူပါတယ်လေ။ အခုလို ထင်ရှားကျော်ကြားလာတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုခံစားရသလဲ။ အခုလို နာမည်ကျော်ကြားလာတဲ့အတွက် ခင်ဗျားပျော်သလား’

‘ပျော်သလားတဲ့။ မပျော်ပါဘူး၊ ပျော်တယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတော့ ကျွန်တော် မပြောချင်ပါဘူး။ ဒီစကားဟာ မှန်ချင်တော့ မှန်ပေမပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့ လောကမှာ ကျွန်တော့်ထက် ပိုတော်ပြီး ကျွန်တော့်ထက် ပန်းချီကားတွေရောင်းနေရတဲ့ ပန်းချီဆရာဟာ နှစ်ဦး သုံးဦး လေးဦးလောက် ရှိချင် ရှိပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီထက် ပိုချင်လည်း ပိုပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ့် စစ်စစ်မှန်မှန်ကြီးကျယ်ထင်ရှားနေတဲ့ လူတွေထဲမှာ တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ပါတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မတွက်ခဲ့ပါဘူး။ အမှန်တော့ သတင်းစာ ဆရာတွေ ပြောနေ ရေးနေကြတာတွေဟာ အလကားပါ။ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ကျွန်တော့်စိတ်က ကျေနပ်ရောင့်ရဲတယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကြိုက်တာကို အလေးအနက် ပြုနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိနေတာပါပဲ။ ကျန်တာတွေကတော့ သတင်းစာက ပေးနေတဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ဒါမှမဟုတ် ငွေကြေးရမှုပါပဲ’

‘ကျွန်တော်လည်း အဲသလိုပဲ နားလည်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

ခင်ဗျားပြောလိုက်တဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ကြီးကျယ်ထင်ရှားမှုဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ'

'ရှင်ဘုရင်တွေနှင့် မင်းညီမင်းသားတွေပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်အမျိုးအစားက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒါမှမဟုတ် ဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်အစွမ်းကုန်ရောက်သွားနိုင်တဲ့နေရာပဲ ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် လုပ်နိုင်တာက အလုပ်ကို အပင်ပန်းခံပြီး အစွမ်းကုန်အားထုတ်လုပ်ဖို့ပဲ။ သဘာဝတရားကို တတ်နိုင်သမျှ အလေးအနက်ထားဖို့ပဲ။ ရှင်ဘုရင်တွေကတော့ သဘာဝတရားရဲ့ ညီအစ်ကိုတော်တွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ ဆိုပါတော့။ သူတို့ကတော့ သဘာဝတရားနှင့် ကစားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အတုခိုးရုံကလေးခိုးနိုင်မယ့်နေရာတွေ ဖန်တီးပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဘုရင်က များများစားစား မရှိဘူး။ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်မှာ တစ်ယောက်တောင် ပေါ်မလာဘူး'

သူတို့သည် စတုဒီယိုထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း စကားပြောကြသည်။ ပန်းချီဆရာသည် သူပြောလိုသည့်စကားအတွက် စကားလုံးများ စဉ်းစားကြံဆသည့်အခါ ကြမ်းပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်တတ်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေကတော့ သူ့ဘေးမှ ကပ်လျှောက်ကာ ပန်းချီဆရာ၏ ပိန်ကြိုနေသော မျက်နှာကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။

အခန်းတစ်ခန်းနှင့် ဆက်ထားသည့် တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ အော်တိုက ရပ်လိုက်သည်။ 'ခင်ဗျားနေတဲ့အခန်းပြမယ်ဆို'ဟု မေးသည်။ 'အခန်းထဲကျမှ ဆေးလိပ်တစ်ရှူတစ်ဖွာလောက် သောက်ကြတာပေါ့'

ဗာရာဂုက တံခါးကို ဖွင့်သည်။ သူတို့သည် ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ကာ အခြားတစ်ဖက်ရှိ အခန်းငယ်များဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဘတ်ဟတ်က ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှိသည်။ သူ့မိတ်ဆွေအိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ အိပ်ရာကို ကြည့်သည်။

အခန်းပတ်လည်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများနှင့် ဆေးတံသောက် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်သည်။ ပြင်ဆင်ထားပုံများမှာ တခမ်းတနားမရှိ။ အနေဆင်းရဲခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်ဟု ယူဆမိသည်။ အလုပ်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ပြီး ခြီးခြီးခြဲ

ခြံနေကာ ဆင်းရဲဒုက္ခခံနေရသည့် လူပျိုကြီးတစ်ယောက်၏ နေအိမ်နှင့် တူလှချေသည်။

‘အင်း ခင်ဗျား ဒီမှာနေလာတာ အတော်ကြီး နေသားကျနေပြီကိုး’ဟု အော်တိုက် ခြောက်ကပ်ကပ် လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းက ဗာရာဂုဉ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အရာရာ တိုင်းကို သူ့မျက်စိအာရုံ၌ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေရုံမျှမက အတွင်းစိတ် ကပါ ခံစားပြီး သိရှိနေသည်။

ထို့ပြင်လည်း သူ့မိတ်ဆွေသည် ကာယိကသုခအတွက် စည်းစိမ် မခံစားဘဲ အားကစားလိုက်စားခြင်း၊ ကျန်းမာရေးအတွက် လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မြင်းစီးခြင်း စသော အလုပ်များကို လုပ်နေသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ မြင်တွေ့နေရသဖြင့် များစွာ ကျေနပ်အားရခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် ပန်းချီကားဆီသို့ ပြန်ကြသည်။ ပညာရှင် တစ်ဦးအား ချီးမြှောက်ဂုဏ်ပြုရာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ ပြခန်းများ၌ ချိတ်ဆွဲ ပြသထားသော ဈေးနှုန်းမြင့်မားစွာ ရောင်းချနေသော ပန်းချီကားများကို ဤစတူဒီယိုခန်းထဲ၌ ရေးဆွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ယင်းပန်းချီကားများကို အလုပ်မှတစ်ပါး မိမိ၏ အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး မိမိစိတ်သာယာ ပျော်ရွှင်ရေးအတွက် စိမ့်ဖန်တီးထား သည့်အရာဆို၍ ဘာမှမရှိသော အခန်းများထဲ၌ ရေးဆွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဤအခန်းများထဲတွင် ပျော်စရာဆို၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။ အလှကိုသာ အဓိကထားသည့် တန်ဖိုးမရှိသော ပစ္စည်းဟူ၍လည်း ဘာပစ္စည်းမှ မရှိ။ ပါးစပ်အရသာ ခံနိုင်သည့် ဝိုင်နှင့်မျက်စိ အရသာ ခံနိုင် သည့် ပန်းများလည်း မရှိ။ မိန်းမများကို တတမ်းတတနှင့် တသစရာ အရာဆို၍လည်း ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။

အိပ်ရာ၏တစ်ဖက် နံရံတွင် ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံ ချိတ်ထားသည်။ တစ်ပုံ မှာ ပိုင်ရီ၏ပုံဖြစ်၍ ဒုတိယပုံမှာ အော်တိုဘတ်ဟတ်၏ပုံ ဖြစ်သည်။ ထို ဓာတ်ပုံကို ဘတ်ဟတ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ပုံကတော့ ခပ်ညံ့ညံ့။ ပုံထဲတွင် သူ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်။ သူ့နောက်တွင် အိန္ဒိယဗိုလ်တဲ ဝရန်တာရှိ၍ ရင်ဘတ်နှင့် တစ်ပြေးတည်း နေရာတွင် ပုံသည် ခပ်ဝါးဝါး

ဖြစ်သွားသည်။

စတုဒီယိုကတော့ လှပါတယ်။ ခင်ဗျားလည်း သိပ်ကို အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပေါ့လား။ ခင်ဗျားနှင့် အခုလို ထပ်ပြီး တွေ့ရတာ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် အခုတော့ဖြင့် မောသွားပြီ၊ တစ်နာရီလောက်တော့ နားလိုက်ပါရစေဦး။ ခင်ဗျား ရေကူးရင် ဒါမှမဟုတ် လမ်းလျှောက်ရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မယ်ဟုတ်လား။ ဟာ ကိစ္စမရှိဘူး။ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မလိုတော့ဘူး။ နောက်တစ်နာရီကြာရင် ကျွန်တော်အားလုံး အိုကေသွားပြီလို့သာမှတ်’

အော်တို ဘတ်ဟတ်သည် သစ်ပင်ကြီးများအောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားလျက် ရှိ၏။ ဗာရာဏသီကတော့ နောက်မှရပ်ကာ သူ့မိတ်ဆွေ လျှောက်သွားရာသို့ မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ အရပ်အမောင်းနှင့်သူ့လမ်းလျှောက်ပုံများသည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝရှိနေကြောင်းနှင့် ဘဝ၏ သာယာပျော်ရွှင်မှုကို တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ ရယူခံစားတတ်သူဖြစ်ကြောင်းများကို ဖော်ပြနေသည်ဟု ယူဆမိလေသည်။

ဘတ်ဟတ်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အခန်းဆီသို့ မသွားဘဲ သူ့အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်ကာ လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည်။ ထို့နောက် ဖရော ဗာရာဏသီ၏ တံခါးကို ခေါက်သည်။

‘ကျွန်တော် နှောင့်ယှက်သလိုများ ဖြစ်နေမလား၊ ကျွန်တော် ခဏလောက် တွေ့ပါရစေလား’

ဖရောဗာရာဏသီ အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုပြီး ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ သဘာဝအပြုံးသည် တည်ငြိမ်လွန်းလှသော မျက်နှာထက်တွင် ကြာရှည် မတည်မြဲ။

မြိုင်ခေမာမှာ နေရထိုင်ရတာကဖြင့် တကယ့်ကို ခမ်းနားလှပါတယ်။ ကျွန်တော် အခုပဲ ပန်းခြံနှင့် ရေကူးကန်ဘက်ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ပိုင်ရီကလည်း အတော့်ကို ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် လူပျိုကြီး ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။

‘သူက လူချောကလေးပါ။ ကျွန်မ ယောက်ျားနှင့် ရုပ်ချင်းများဆင်သလား’

‘နည်းနည်းတော့ ဆင်တယ်။ အတိအကျ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ တော်တော်လေးကို ရုပ်ချင်းတူတယ်။ ဂျိုဟန်ကို ပိုင်ရီအသက်အရွယ် လောက်တုန်းကတော့ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသက်ဆယ့်တစ်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ်သားလောက်မှာ သူ့ရုပ်ဘယ်လိုဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်။ ဪ ဒါနှင့် စကားမစပ် သူ့ကြည့်ရတာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းနေသလိုပဲ။ ဘာ...၊ ဪ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အခုပြောနေ တာက ဂျိုဟန် အကြောင်းပါ။ သူ့ကြည့်ရတာ မကြာသေးခင်ကမှ အလုပ်ကို အလွန်အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်ထားတဲ့ပုံ ပေါ်နေတယ်’

ဖရောဗာရာဂုက အော်တို၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ အကဲခတ် သည်။ သူ့ထံမှ စကားရရန် အစ်အောက်ထုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟူသော အထင် ဝင်လာသည်။

‘ကျွန်မလည်း အဲသလို ထင်တာပဲ’ဟု အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘သူက သူ့အလုပ်အကြောင်း ပြောပြခဲ့တယ်’

‘သူ အခု ဘာပုံတွေ ဆွဲနေသလဲ။ ရှုမျှော်ခင်းပုံတွေပဲလား’
သူ မကြာခဏ ပန်းခြံထဲမှာ ပုံတွေ ဆွဲဆွဲနေတာတော့ တွေ့တာပဲ။ အများအားဖြင့်တော့ စံပြမယ်တွေကို ကြည့်ပြီးဆွဲနေတာပဲ။ ရှင် သူ့ပုံတွေ မမြင်ခဲ့ဘူးလား’

‘ဘရပ်ဆဲလ်မှာတော့ မြင်ခဲ့ရပါတယ်’
‘ဘရပ်ဆဲလ်ပြပွဲမှာ သူ့ကားတွေ တင်သလား’

‘တင်တယ်လေ၊ အတော်ကလေး အများသားပဲ။ ကျွန်တော် ကက် တလောက်တောင် ယူလာခဲ့သေးတယ်။ ကျွန်တော်တောင်မှ သူ့ပန်းချီ ကားတွေထဲက တစ်ကားကို ကြိုက်လို့ဝယ်ထားမယ် စိတ်ကူးထားတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကိုပါ သိရမယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ’

အော်တိုက ကက်တလောက် စာအုပ်ကို လှမ်းပေးပြီး ပုံတစ်ပုံကို ထောက်ပြသည်။ ဖရောဗာရာဂုက ပန်းချီကားပုံတူကို ကြည့်သည်။ စာအုပ် ကို ဟိုလှန် သည်လှန်လုပ်ပြီး ပြန်ပေးသည်။

‘ကျွန်မ ထင်မြင်ချက်မပေးတတ်ပါဘူး မစ္စတာဘတ်ဟတ်။ ကျွန်မ ဒီပုံကို အရင်တုန်းက လုံးဝ မမြင်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူ ဒီကားကို ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်

ဆောင်းရာသီတုန်းက ပိုင်ရီးနီးစ်မှာ ဆွဲခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူ ဒီပုံကို ဒီမှာ မထားခဲ့ပါဘူး။’

နောက်တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ဖရောဗာရာဂုက စ၍ ပြောနေသည့်အကြောင်းအရာကို ပြောင်းသည်။ ‘ရှင် ပိုင်ရီကို လက်ဆောင်တွေ အများကြီး ပေးခဲ့တာပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

‘လက်ဆောင်က မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျွန်တော် အာရှတိုက်က လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးပါရစေ။ ခွင့်ပြုပါ။ အင်္ကျီစ နည်းနည်းပါးပါးပါ။ ကျွန်တော်ပြပါရစေ။ ခင်ဗျားကြိုက်တာ ရွေးယူပါ’

အော်တိုက လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် စကားကို ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာစွာ ပြောသည်။ ချိုသာသိမ်မွေ့သော စကားလုံးများဖြင့် ဖရောဗာရာဂု၏ ချုပ်တည်းစောင့်ထိန်းလွန်းလှသောစိတ်ကို ပြောင်းသွားအောင် အားထုတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရယ်မောပျော်ရွှင်လာအောင် ပြုသည်။

သူသည် အောက်ထပ်ရှိ သူ့အခန်းသို့ ဆင်းကာ အိန္ဒိယအဝတ်အထည်တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီးနှင့် ပြန်လာသည်။ မလေးရှားပါတီတံများနှင့် လက်ရက်ထည်များလည်း ပါသည်။ သူသည် အားလုံးကို အခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်များပေါ်၌ ဖြန့်၍တင်သည်။ တင်နေရင်းမှပင် ဒီအထည်ကို ဘယ်နိုင်ငံက ဝယ်သည်။ ဘယ်နေရာမှာတွေ့၍ ဝယ်ခဲ့သည်။ ဈေးကို ဘယ်လိုကတ်သီးကတ်သတ် ဆစ်ရသည် စသည်စသည်များကို တစ်ဖက်လူစိတ်ဝင်စားလာအောင် စိကာပတ်ကုံး ပြောပြသည်။

အခန်းထဲတွင် အသွေးအရောင် မျိုးစုံနေသည့် ဈေးကလေးတစ်ဈေးသဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဖရောဗာရာဂုထံ ထင်မြင်ချက်တောင်းခံသည်။ ပြီးတော့ အထည်တချို့ကို ဖရောဗာရာဂု၏ လက်မောင်းပေါ်တင်ပေးသည်။ ဒီအထည်ကို ဘယ်လိုလုပ် ရက်လုပ်သည် စသည်ဖြင့်လည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဖရောဗာရာဂုသည် အလှဆုံး အဆင်အသွေးနှင့် အထည်စများကို ရွေးသည်။ ကိုင်ကြည့်သည်။ စမ်းကြည့်သည်။ တအံ့တဩချီးမွမ်းစကားပြောသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ရွေးယူသည်။

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ’ဟု ဖရောဗာရာဂုက ရယ်မောပြီး ပြောသည်။

‘ကျွန်မ ဒါတွေအားလုံးကို မယူပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို လူဆင်းရဲဖြစ်သွားအောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့’

‘စိတ်မပူပါနှင့်’ဟု အော်တိုက်ပါ ရယ်မောပြီး ပြန်ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော် ရာဘာပင် ခြောက်ထောင် ထပ်စိုက်ထားပါတယ်။ မကြာခင် လူချမ်းသာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်တော့မှာပါ’

ဗာရာဂု ရောက်လာသည့်အခါ စကားလက်ဆုံကျနေကြသော သူ့မိန်းမနှင့် အော်တိုကို တွေ့ရသည်။ ပြုံးရွှင်ရယ်မောတသောသောဖြစ်နေကြသည်ကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေသည်။ အထူးသဖြင့် စကားမများသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော သူ့မိန်းမ စကားများများ ပြောနေသည်ကို တွေ့ရခြင်းသည် သူ့အဖို့ အံ့ဩစရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။ သူပါ ဝင်၍ စကားလက်ဆုံကျရန် အားထုတ်ပါသေး၏။ သို့သော်လည်း ‘မျှော်မှန်းသလောက် မအောင်မြင်။ အော်တိုပေးထားသည့် လက်ဆောင်များကို ချီးကျူးရာ၌ပင် လျှင် ထင်သလောက် မပြောနိုင်။

‘အဲဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ’ဟု သူ့မိတ်ဆွေက ပြောသည်။ ‘ဒါက အမျိုးသမီးတွေရဲ့ကိစ္စ၊ ကဲ လာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရေကူးကြမယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အော်တိုက ဗာရာဂုအား အပြင်သို့ဆွဲထုတ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားမိန်းမက အရွယ်မကျသေးဘူးဗျ။ အခုပဲ ရယ်လို့မောလို့ စကားပြောနေကြတာ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံးကြည့်ရတာ အားလုံး အဆင်ပြေနေသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့...ခင်ဗျားသားအကြီးကောင်ကော၊ သူ အခု ဘာလုပ်နေသလဲ’

ဗာရာဂုက ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား သူ့ကို တွေ့ရမှာပါ။ တစ်ရက်ရက်မှာ သူ ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားဆီ ဗာရေးတုန်းက သူ့အကြောင်းထည့်ရေးလိုက်သားပဲ’ သူသည် ဖျတ်ခနဲ သူ့သူငယ်ချင်းဘက်သို့ ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်ပြီး မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား တစ်ခုမကျန် မြင်တွေ့ရပါလိမ့်မယ် အော်တို၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် ပြောပြချင်စိတ် မရှိလို့ပါ။ ခင်ဗျားဘာသာ တွေ့ရသိရ

တာ ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားရှိနေတုန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပျော်နေသွားသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနှင့် ရေကူးပြိုင်မယ်၊ ဟိုငယ်ငယ်တုန်းကလိုပေါ့’

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ’ဟု ဘတ်ဟတ်က သူ့သူငယ်ချင်း စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေမှုကို သတိမထားမိလေဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျား နိုင်မှာပါ ကိုယ့်လူရာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဟိုတုန်းက အမြဲတမ်း မဖြစ်ဖူးခဲ့တဲ့ဟာမျိုး ဖြစ်လာဖို့များနေပြီ။ ပြောရမှာတော့ ခပ်ရှက်ရှက်ပဲ။ ကျွန်တော့်ဗိုက်က သိပ်ပူနေပြီဗျ’

မွန်းတိမ်းသွားပြီ ဖြစ်၏။ နေပင်အတော်စောင်းနေလေပြီ။ ရေကန်သည် အရိပ်အောက်ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ နေရောင်ခြည်သည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများကို ထိတွေ့ပွတ်သပ်လျက်ရှိသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ချုံများနောက်ကွယ်ရှိ ရေချိုးခန်းအပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေကြသည်။ ရေချိုးခန်းတံခါးသည် အလွယ်တကူနှင့်မပွင့်။

‘ကိစ္စမရှိဘူး’ဟု ဗာရာဂုက ရေရွတ်သည်။ ‘သံချေးကိုက်နေလို့ ဖွင့်မရတာ။ ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးခန်းသုံးဖို့ မလိုပါဘူး’

သူသည် အဝတ်များကို ချွတ်သည်။ ဘတ်ဟတ်ကလည်း သူနည်းတူ လိုက်လုပ်သည်။ ကမ်းစပ်ရောက်၍ ခြေဖျားများနှင့် ရေထိ၍ စမ်းသပ်ကြည့်နေသည့်အခါ နှစ်ဦးစလုံး ရင်ထဲဝယ် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးသူငယ်ဘဝက ရွှင်လန်းမြူးထူးမှုများ ဝင်လာသည်။

သူတို့သည် တစ်မိနစ်ခန့်မျှရပ်ကာ ရေ၏ အေးမြသော အရသာကို ခံစားနေကြသည်။ ငယ်ငယ်က နွေရာသီကျတိုင်း အတူတူတွဲ၍ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသည့် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောင်ကြားလွင်ပြင်ကို သတိရလာသည်။ နှစ်ယောက်သား စကားမပြော။ ခြေထောက်များကို ရေထဲနှစ်ကာ ထလာနေသည့် လှိုင်းဂယက်များကို ကြည့်နေကြလေသည်။

ထို့နောက် ဘတ်ဟတ်က ရေထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ခုန်ချလိုက်သည်။

‘အား တယ်ကောင်းပါလား’ဟု ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြည့်လို့ရပါသေးတယ်ဗျ။ တစ်ခုပဲ ခွကျတာက ကျွန်တော့် ဗိုက်ပဲ၊ ဗိုက်ကစူထွက်နေတယ် မဟုတ်

လား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အခုထက်ထိ သန်မာထွားကျိုင်းတဲ့ လူလင် ကြီးတွေပဲ ရှိနေပါသေးတယ်'

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ယက်၍ ရေကူးနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက် လေသည်။

'ခင်ဗျားက ခင်ဗျားမှာ ကောင်းတာလေးတွေ ရှိနေတာသိမှ မသိဘဲ ကိုး'ဟု အော်တိုက် လှမ်းပြောသည်။ 'ကျွန်တော့်ရာဘာခြံထဲက ဖြတ်ပြီး စီးနေတဲ့ မြစ်တစ်ခုရှိတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား ခြေထောက်ကို ရေထဲ ချလိုက်ရင် နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ထပ်ပြီး မမြင်ရတော့ဘူး။ မြစ်ထဲမှာ မိကျောင်းတွေ အပြည့်ဖြစ်နေတယ်လေဗျာ။ ကဲလာ၊ မြိုင်ခေမာက ပေးမယ့် ဖလားအတွက် ရေကူးပြိုင်ကြစို့။ ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီဘက်ပြန်ကူးမယ်၊ ခင်ဗျားအဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား၊ တစ် နှစ် သုံး'

နှစ်ယောက်စလုံး ရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာများဖြင့် ခပ်မှန်မှန်စကားသည်။ သို့သော်လည်း ငယ်မူငယ်စိတ်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့အား လွှမ်း ခြုံလာသည်။ ထိုအခါ နှစ်ဦးစလုံး အပြိုင်အဆိုင်စိတ်ဝင်ကာ အားတက်သရော ကူးကြသည်။

မျက်နှာများ မာကျောလာကြသည်။ မျက်လုံးများသည် အရောင် တလက်လက် ထွက်လာကြသည်။ သူတို့လက်များသည် လွှဲလိုက်သည့် အခါတိုင်း အရောင်လက်လာကြသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အုတ်လှေကားဆီသို့ ပြိုင်တူ ရောက်ကြသည်။ အတူတူပင် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပြန်လှည့်၍ ကူးကြသည်။ ပန်းချီဆရာက ရှေ့မှ ဦးဆောင်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးသူကပင် သူ့သူငယ်ချင်း ရှေ့မှ နှာတစ်ဖျားခန့်အသာရသွားခဲ့လေ၏။

အမောတကော အသက်ရှူရင်း ရေထဲ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ မျက်စိများကို ပွတ်၍ အားပါးတရ ရယ်ကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အနေ ဝေးကြသဖြင့် စိမ်းသလိုလို ဖြစ်နေသည့် ခံစားမှုများသည် ကွယ်ပျောက် သွားသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ရင်းနှီးခင်မင်မှုမျိုးသည် သူတို့နှစ်ယောက် အကြားတွင် ပြန်လည် တည်ဆောက်မိကြသည်။

ရေစိုအဝတ်များလဲအပြီးတွင် သူတို့သည် ရေနက်အဆင်းအတက် လှေကားထစ်များပေါ်၌ ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်ကြသည်။ အမှောင်ရိပ်များ သန်းစ ပြုနေပြီဖြစ်သော ကန်ရေပြင်ကို ကြည့်ရင်း အစေခံလာချပေးထား သည့် ချယ်ရီသီးများကို စားကြသည်။

ဆည်းဆာအချိန်ရောက်ပြီဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လင်းတစ်ဝက် မှောင်တစ်ဝက်ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့သည် စကားပြော၍ အားမရသေး။ သူတို့ ကျောင်းသားဘဝက အဖြစ်များ၊ သူတို့၏ဆရာ ဆရာမများအကြောင်းနှင့် သူတို့၏ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းများအကြောင်း၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူ ကတော့ ဘာဖြစ်သွားပြီ၊ ဘယ်ရောက်နေသည် စသည်...စသည်များ။

‘အချိန်တွေ အတော်ကြာသွားပြီနော်၊ ခင်ဗျား သူ့ကို သတိရသေးရဲ့ လား။ မိထာဟေလီမန်းလေ၊ သူ နောက်ဆုံး ဘာဖြစ်သွားသလဲ’ဟု အော်တို ဘတ်ဟတ်က မေးသည်။

‘ဟာ မှတ်မိတာပေါ့’ဟု ဗာရာဂုက ဖြေသည်။ ‘သိပ်ချစ်စရာကောင်း တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲဟာ၊ ကျွန်တော့်ဗလာစာအုပ်တွေထဲမှာ သူ့ပုံ တွေနှင့် ပြည့်နေတာပဲ။ စာသင်နေတုန်း သူ့ပုံတွေကို ကျွန်တော် အမြဲဆွဲ နေတာ၊ သူ့ဆံပင်ကို ဘယ်တော့မှ မှန်အောင် မဆွဲနိုင်ခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျား မှတ်မိ သေးလား။ သူ နားကွင်းကြီးတွေ ဆွဲလာတာလေ’

‘ခင်ဗျား သူ့သတင်း ဘာမှ မကြားတော့ဘူးလား’

‘မကြားရတော့ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် ပထမတစ်ခေါက် ပါရီကအပြန်မှာ သူ ရှေ့နေတစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်လိုက်ပြီလို့ ကြားခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို လမ်းပေါ်မှာ တွေ့တာ။ သူက သူ့အစ်ကိုနှင့်လာကြတာ၊ ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်လေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြီး အကျယ်ဒေါပွမိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲသိလား။ သူနှင့်ဆုံလိုက်တော့ ကျွန် တော်ဟာ ဟိုတုန်းက ကျောင်းသားပေါက်စလေးလို ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ ရှက်စိတ်ကလည်း ဝင်လာတယ်။ ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရဘူး’ ဘတ်ဟတ်က ခေါင်းတယမ်းယမ်း လုပ်သည်။

‘တော်စမ်းပါ၊ ခင်ဗျားဆိုတဲ့ လူက စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်တတ်တဲ့ လူတစ် ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ဂျီဟန်ရာ။ မိထာဟာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်

အောင်ကို လှတဲ့မိန်းကလေးဗျ'

'အိုဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်တတ်တဲ့ လူပါဗျ။ တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ညနေ ငါးနာရီ အားလပ်ချိန် အပြင်ထွက်သွား ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ အချိန်ကလည်း နောက်ကျနေပြီ။ တစ်လမ်းလုံး ကျွန်တော်ဟာ မိထာအကြောင်းကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘူး။

'အဲဒီအချိန်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်က ကျွန်တော့်ဘက်ကို လျှောက် လာနေတဲ့ မိထာနဲ့ ဆုံမိပါလေရာ၊ သူက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ချင်းချိတ်ပြီး လာနေကြတာ၊ ဟိုငန်းမလေးနှင့် လက်ချင်းချိတ်လာမယ့် အစား ကျွန်တော်နှင့်လက်ချင်း ချိတ်လာရရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်း လိုက်မလဲလို့ တွေးနေမိတယ်။ ကျွန်တော်က နံရံကိုမှီပြီး သူ့ကိုကြည့် နေတယ်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ သူကလွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး'

'နံရံမှာ မှီပြီး ရပ်နေလိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်းတောင် မသိဘူး။ ကျွန်တော် အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ဝင်းတံခါးကြီးက ပိတ်ထား ပြီ။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ အပြင်ကနေပြီး ခေါင်းလောင်းကြိုးကိုဆွဲပြီး ဖွင့် ခိုင်းရတယ်။ နောက်ကျတဲ့အတွက် တစ်နာရီတိတိ အခန်းပိတ် အပြစ်ဒဏ် ကို ခံလိုက်ရသေးတယ်'

ဘတ်ဟတ်က ပြုံးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အသက်ကြီးလာခါမှ လူချင်း ဆုံမိခဲ့သည်။ အကယ်၍ ဆုံမိပါကလည်း မိထာအကြောင်းကို မပြောဘဲ မနေနိုင်ကြ။ ပြောမိသည့် အကြိမ်ပေါင်း များလှပြီ။ လူငယ်ဘဝ တုန်းက နှစ်ယောက်စလုံး မိထာကို ကြိတ်၍ တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေကြ သည်။ သို့သော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖွင့်ဟ၍ မပြော။

နောက်ပိုင်း နှစ်အနည်းငယ်ကြာခါမှ သူတို့ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေ သည့် ခံစားချက်များကို ဖွင့်ဟ၍ အသိပေးကြသည်။ မိထာနှင့်ဆက်စပ် နေသည့်အတွေ့အကြုံများကိုလည်း ဖွင့်ပြောဖြစ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း အကုန်အစင်ပြောကြသည်မဟုတ်။ ယခုအသက်အရွယ်ရောက်ချိန်အထိ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသိမပေးဘဲ မြဲထားသည့် အပိုင်းတွေ အများကြီးရှိနေဆဲ။

အော်တိုဘတ်ဟတ်က သူ ခိုးယူလာခဲ့သည့် မိထာ၏လက်အိတ်
 ကလေးတစ်ခုကို အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားပြီး မကြာခဏ ထုတ်ကြည့်
 ခဲ့ဖူးပုံကို ပြန်လည် သတိရနေမိ၏။ ဤအကြောင်းကို အခုအချိန်အထိ
 သူ့သူငယ်ချင်း ဗာရာဂုအား ဖွင့်မပြောသေး။ အခုအချိန်ရောက်မှတော့
 မျိုသိပ်ဖုံးကွယ်ထားတော့ဘဲ ပြောလိုက်မည်ဟု စဉ်းစားသည်။ သို့သော်
 လည်း နောက်ဆုံးကျတော့ တိတ်တဆိတ် ကြိတ်၍ ပြုံးသည်။ ထိုအကြောင်း
 နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခွန်းမှ မဟာ။ သူ့ဘဝတစ်ကွေ့မှ အမှတ်တရ အဖြစ်
 ကလေးကို ရင်ဝယ်သိမ်းဆည်းထားလိုက်ရခြင်းအတွက် ရရှိလာသည့်
 သာယာကြည်နူးမှုကို အပြည့်အဝ ရယူခံစားသည်။

mgyc.com

mgyc.com

ဘတ်ဟတ်သည် ကြိမ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် သက်သောင့်သက်သာ မှီ၍ ထိုင်နေသည်။ သူ့ခေါင်းမှ ဦးထုပ်သည် နောက်သို့ လန်လျက်ရှိသည်။ သူသည် စတုဒီယိုနောက်ဘက်ရှိ နေရောင်ခြည်အစက်အပြောက်များ ဖြာကျနေသည့် ပန်းရုံတစ်ရုံဘေး၌ ထိုင်ကာ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ဖတ်ရင်း ဆေးလိပ်သောက်လျက် ရှိသည်။

သူနှင့် မနီးမဝေးတွင်မူ ဗာရာဂုသည် ခေါက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ပန်းချီဆွဲသည့် သုံးချောင်းထောက် စင်ကလေး ချထားသည်။ စင်ကလေးပေါ်ရှိ ပန်းချီကားထဲတွင် အော်တို၏ ပုံတူပန်းချီ ပုံကြမ်းလောင်းထားပြီးရုံမျှသာ ရှိသေးသည်။ ပန်းချီကား၏ နေရာအနံ့ အပြားတွင် ဆေးများကို အတုံးလိုက် အခဲလိုက်ချထားသည်။

အခုဆိုလျှင် သူသည် မျက်နှာကို စတင်၍ အချောသပ်လျက်ရှိ၏။ ဆီဆေးနံ့နှင့် ဆေးလိပ်နံ့များသည် လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသည်။ သစ်ရွက်ကြိုသစ်ရွက်ကြား၌ ပုန်းကွယ်နေသော ငှက်များသည် တကျည် ကျည် တကျာကျာ အော်မြည်တွန်ကျူးလျက် ရှိကြသည်။

ပိုင်ရီကတော့ မြေပေါ်၌ထိုင်ကာ မြေပုံကြီး တစ်ချပ်ကို ရှေ့၌ချပြီး လက်ညှိုးကလေးဖြင့် ထောက်၍ ခရီးသွားနေသည်။

‘အိပ်ပျော် မသွားစေနှင့်ဗျို့’ဟု ပန်းချီဆရာက လှမ်းအော်သည်။
ဘတ်ဟတ်က မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်လိုက်ပြီး ပြုံးသည်။ ပြုံး

တော့ ခေါင်းယမ်းပြသည်။ 'ပိုင်ရီရေ၊ မင်းဘယ်ရောက်နေလဲ'ဟု လှမ်း
မေးသည်။

'နေပါဦး၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ စာတစ်လုံးဖတ်စရာ ရှိနေလို့'ဟု ပိုင်ရီက
ပြန်ပြောကာ မြေပုံပေါ်မှ နာမည်တစ်လုံးကို စာလုံးပေါင်း၍ ဖတ်နေသည်။
'လု...လု...လူဆန်း၊ ကန်လား သမုဒ္ဒရာလား၊ ဒီကန်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲက
ကန်ထက်ကြီးသလား အန်ကယ် ဘတ်ဟတ်'

'အများကြီးကို ကြီးတာပေါ့။ အဆနှစ်ဆယ်လောက် ပိုပြီးကြီးတယ်၊
မင်း တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီကိုသွားရမယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ သွားမယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မော်တော်ကားရှိရင် ဗီယင်
နာနှင့် လူဆန်းကို သွားမယ်။ မြောက်ပင်လယ်နှင့် အိန္ဒိယကိုလည်း သွား
မယ်။ အိန္ဒိယမှာ အန်ကယ်အိမ် ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် လာတဲ့
အခါအန်ကယ်အိမ်မှာ ရှိမလားဟင်'

'သိပ်ကို ရှိတာပေါ့ကွ၊ ဧည့်သည်တွေလာရင် အန်ကယ်က အိမ်မှာ
အမြဲရှိတယ်။ မင်း ရောက်လာရင် ငါတို့ နှစ်ယောက် အန်ကယ်ရဲ့ မျောက်
ကို သွားကြည့်မယ်။ သူ့ နာမည်က ပန်ဒက်တဲ့၊ သူ့မှာ အမြီးတော့ မရှိ
ဘူး၊ ဆီးနှင်းခဲတွေလို ဖြူဖွေးနေတဲ့ပါးမုန်းမွေးတွေတော့ ရှိတယ်။ နောက်ပြီး
တော့ ငါတို့ သေနတ်တွေယူပြီး လှေတစ်စီးနှင့် မြစ်ထဲကို သွားမယ်။
မိကျောင်းတစ်ကောင် ရအောင်ပစ်မယ်'

ပိုင်ရီ၏ သေးသွယ်သွယ် ကိုယ်ခန္ဓာသည် ရွှင်မြူးသော စိတ်ဖြင့်
ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ အန်ကယ်ဘတ်ဟတ်ကတော့ မလေး
ရှားနိုင်ငံရှိ တောကြီးများတွင်းမှ သူ၏ ရာဘာခြံကြီးများအကြောင်း ပြော
ပြနေသည်။

သူပြောပြနေသည်မှာ ရှည်လျားလွန်းအားကြီးသဖြင့် ပိုင်ရီသည်
ကြာကြာ စိတ်ဝင်စား၍မရ။ သူ၏ဆော့လက်စမြေပုံပေါ် အာရုံပြန်ရောက်
သွားသည်။ သို့သော်လည်း ပိုင်ရီ၏ အဖေကတော့ သူ့သူငယ်ချင်း၏
စကားများကို နားစွင့်လျက် ရှိလေသည်။

သူ ပြောနေပုံမှာ သာသာအေးအေးရှိသည်။ ဗာရာဏသီသည် စိတ်ဝင်
တစား နားထောင်နေမိ၏။ အပူပိုင်းဒေသရှိ လူအများ အလုပ်လုပ်နေကြပုံ

နှင့်အမဲလိုက်ကြပုံများ၊ မြင်းနှင့်တစ်မျိုး လှေနှင့်တစ်ဖုံ ထွက်ရသည့် ခရီးများ။ ဝါးဖြင့် ဆောက်ထားသည့် အိမ်များတည်ရာ ကျေးရွာများ။ ပြီးတော့ မျောက်တွေ၊ ဗျိုင်းတွေ၊ လိပ်ပြာတွေအကြောင်း။ အပူပိုင်းဒေသ သစ်တောကြီးအတွင်း၌ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ အထီးကျန်နေရသည့် သူ့ဘဝ၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကိုလည်း မြင်ယောင် ထင်ယောင် ဖြစ်လာသည်။

ပန်းချီဆရာအနေဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်း၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံသည့်အေးရိပ်သာတစ်ခုကို အဝေးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေရသည့်နှယ်ခံစားရသည်။ သူ့ နားများသည် တောကြီးမျက်မည်းထဲမှ ဖြတ်သန်း စီးဆင်းနေကြသည့် မြစ်ကြီးများအကြောင်း၊ မိုးထိုးနေသော သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ပြည့်နေသည့် သစ်တောကြီးများအကြောင်း၊ လူတစ်ရပ်အမြင့်ရှိသည့် မြက်ပင်ကြီးများ ဖုံးလွှမ်းနေသော လွင်ပြင်ကြီးများ အကြောင်းကိုလည်း ကြားရသည်။

သန္တာကျွန်းများနှင့် မီးတောင်ပြာပြာများကို မျက်နှာပြုနေကြသည့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်များ၏ ညနေခင်းအလှ၊ တစ်နေ့လုံး ပူပြင်းပြီး နေဝင်မိုးချုပ်ခါမှ အေးမြသာယာလာတတ်သည့် ရာဘာခြံကြီးများအတွင်းရှိ ဗိုလ်တဲများ၏ ဝရန်တာတွင် ထွက်၍ နားနားနေနေ နေရပုံ၊ ဆူဆူညံညံ ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့် လူတွေ ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည့် တရုတ်မြို့တော်များ၏ လမ်းမကြီးများအကြောင်းနှင့် ညပိုင်းရောက်သည့်အခါ ဗလီရှေ့ရေကန်ဘေး၌ လာ၍နားနေကြသော မလေးလူမျိုးများအကြောင်းကိုလည်း သူ ကြားရသည်။

ယခင်ယခင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့်နည်းတူ အခုလည်း ဗာရာဏသီသည် သူ့သူငယ်ချင်းအော်တို၏ အလွန်ကွာဝေးလှသော တစ်နိုင်ငံ မြိုင်ယံခြားမှ နေအိမ်သို့ စိတ်ကူးဖြင့် အလည်သွားလျက် ရှိသည်။ သို့တစေလည်း သူ့နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်၍ မပြောကြားသေးသည့် ပြင်းပြသော ဆန္ဒက သူ့သူငယ်ချင်းအော်တို ဘတ်ဟတ်၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို တုံ့ပြန်နေမှန်း နည်းနည်းကလေးမှ မရိပ်စားမိ။

တကယ်တော့ သူ့စိတ်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနေသည့်အရာများမှာ အပူပိုင်းဒေသမှ ပင်လယ်ပြင်များ၊ ကျွန်းစုများနှင့် အဝတ်အစားမလုံတလုံ

ဝတ်ဆင်နေကြဆဲ ဖြစ်သည့် ရှေးဟောင်းလူမျိုးများသာမဟုတ်။ ထိုအရာများထက် ပိုပြီးဆွဲဆောင်နေသော အရာများ ရှိနေသေးသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ သူခံစားနေရသော ဝေဒနာများနှင့် သောကများ၊ သူ၏ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်းများနှင့် ဆင်းရဲခြင်းများကို မှေးမှိန်သွားစေနိုင်မည့် လူသူကင်းဝေးပြီး အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သော ကမ္ဘာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ထိုကမ္ဘာဆီသို့ သူ ရောက်သွားခဲ့ပါမူ ရာပေါင်းများစွာသော တာဝန်ဝတ္တရားများ၏ ဖိစီးမှုကို ခံနေရသည့် သူ့စိတ်သည် ပေါ့ပါးသွားနိုင်စရာ ရှိ၏။ သန့်စင် ချမ်းမြေ့ခြင်းနှင့် လွတ်လပ်ခြင်းတည်းဟူသော အမြိုက်အရသာများကိုလည်း ရယူ ခံစားနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိလေသည်။

မွန်းလွဲပိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့် အမျှ အရိပ်များသည် နေရာရွေ့သွားကြသည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင်မှ ပိုင်ရီ ပြေးထွက်သွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ဘတ်ဟတ်မှာလည်း ငြိမ်ဆိတ်ကာ ငိုက်မျဉ်းနေလေပြီ။ သို့သော်လည်း ပန်းချီကားကတော့ အပြီးသတ်လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။

ဗာရာဏသီသည် ညောင်းနေပြီဖြစ်သော မျက်စိအစုံကို တစ်ခဏမျှ မှိတ်ထားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့တွဲလောင်းချကာ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူသည်။ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သော အလုပ်တစ်ခုအတွက် ပင်ပန်းထားသမျှကို ပြေပျောက်သွားစေရန် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးအနားယူလိုက်ခြင်းပေတည်း။

အတန်ကြာသောအခါ သူသည် ဘတ်ဟတ် နီးသွားမည်စိုးသဖြင့် အသံမမြည်အောင် ထိုင်ရာမှထသည်။ ပန်းချီကားကို စတူဒီယိုဘက်သို့ ယူသွားသည်။ စတူဒီယိုထဲ ရောက်သည့်အခါ ဂျက်ကက် အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆေးသည်။ မျက်လုံးများကို ရေအေးအေးနှင့် သစ်သည်။

နောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ သူသည် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သော ဧည့်သည်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ ထို့နောက် ဧည့်သည်အား လေချွန်ပြီး နှိုးသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင်

တည်ရှိလာခဲ့သည့် လျှို့ဝှက်အချက်ပေးနည်း ဖြစ်၏။

‘အိပ်ရေးဝပြီဆိုရင်တော့ ထပေဦးတော့ သူငယ်ချင်းရေ’ဟု သူက ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အိန္ဒိယအကြောင်း ထပ်ပြောပြဦးမှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် စောစောက အလုပ်လုပ်ရင်း နားထောင်ရတာ အားမရဘူး။ မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်နှင့် ဆန့်တင်နဲ့နဲ့ဖြစ်နေ တယ်။ ခင်ဗျား ပြောသွားတဲ့အထဲမှာ ဓာတ်ပုံတွေ အကြောင်းလည်း ပါ တယ်။ ခင်ဗျားမှာ ဓာတ်ပုံတွေ ပါလာသလား။ ကျွန်တော်တို့ အခုကြည့် နိုင်မလား’

‘သိပ်ပြီး ကြည့်နိုင်တာပေါ့။ ကဲ လာ သွားကြစို့’

ဤ အခါအခွင့်မျိုးကို ဘတ်ဟတ် စောင့်စားနေသည်မှာ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ ဗာရာဏသီ အရှေ့တောင်အာရှဘက်သို့ လာချင်အောင်၊ သူနှင့်အတူတူ ခဏတစ်ဖြုတ် လာနေလိုစိတ် ဝင်အောင် ဆွဲဆောင်လိုသော ဆန္ဒပြင်းပြနေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ အခုဆိုလျှင် ထိုဆန္ဒကို အကောင် အထည်ဖော်ဖို့ အခါအခွင့်ရလာပြီ။ ဤအခွင့်အရေးသည် နောက်ဆုံးရ သည့်အခွင့်အရေးဟုပင် သူ ထင်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအခွင့်အရေးမျိုး ပေါ်လာလျှင် သူ ဘာလုပ်ရမည်ကို ကြိုတင်၍ တွက်ဆပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ ဖြစ်၏။

အော်တို ဘတ်ဟတ်နှင့် ဗာရာဏသီသည် ညနေခင်းအလင်းရောင် အောက်တွင် ဘတ်ဟတ်၏ အခန်းထဲ၌ ထိုင်၍ အိန္ဒိယနိုင်ငံအကြောင်းကို ပြောကြသည်။ ပြောရင်းကလည်း ဘတ်ဟတ်သည် အယ်လ်ဘမ်များနှင့် ပို့စကတ်ပုံများကို သူ့သေတ္တာထဲမှ ထုတ်၍ ပြသည်။

ဗာရာဏသီကတော့ များပြားလွန်းလှသော ဓာတ်ပုံများကိုကြည့်ကာ တအံ့တဩ ဖြစ်သည်။ ဝမ်းသာအားရ ကြည့်သည်။ ဘတ်ဟတ်ကမူ သူ့ ဓာတ်ပုံများကို အရေးပါအရာမရောက်သည့်ပုံများဟု ယူဆလေဟန် ဆောင် ထားသည်။ စိတ်ထဲကမူကား ထိုဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ပြီး သူ့မိတ်ဆွေ ဗာရာဏသီမှ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှုမျိုး လာမလဲဟု စိတ်ဝင်တစား စောင့်စား လျက်ရှိလေသည်။

‘ဓာတ်ပုံတွေက သိပ်လှတာပဲ’ဟု ဗာရာဏသီ ရေရွတ်သည်။ ‘ခင်ဗျား

ကိုယ်တိုင် ရိုက်ထားတာတွေလား’

‘တချို့က ကျွန်တော်ရိုက်ထားတာ’ဟု ဘတ်ဟတ်က ဖြေသည်။ တချို့ကတော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတချို့ ရိုက်ပေးတာ၊ ခင်ဗျားကို ဓာတ်ပုံတွေ အကုန်ထုတ်ပြနေတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုနေရာဟာ ဘယ်လိုအနေအထားမျိုး ရှိတယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးပြီး သိနိုင်အောင်လို့ပါ’

ဘတ်ဟတ်က ထိုစကားကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ဘာမှရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်စရာအလုပ်တစ်ခု မဟုတ်သလို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ အလွန်ဒုက္ခခံပြီး ဤဓာတ်ပုံများကို ရိုက်ကူးစုဆောင်းထား မှန်း ဗာရာဂုမသိစေချင်၍ တမင်ဟန်လုပ်၍ ပြောလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ သူသည် ဤဓာတ်ပုံများကို စုဆောင်းရရှိရေးအတွက် များစွာ ကရိုကထခံ၍ အားထုတ်ခဲ့ရ၏။ ပထမဆုံး သူသည် စင်ကာပူမှ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦး၏ အကူအညီ ရယူခဲ့သည်။ ဒုတိယ အကြိမ်တွင်မူ ဘန်ကောက်မှ ဂျပန်ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်၏ အကူအညီ ကို ရယူခဲ့၏။

ဓာတ်ပုံဆရာများသည် သူနှင့် သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ အတူနေခဲ့ပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ သစ်တောကြီးများအထိ ခြေဆန့်ခဲ့ရသည့် ခရီးစဉ်များတစ်လျှောက်လုံး လှသည်ဟု ထင်သော နေရာများနှင့် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည်ဟု ယူဆရသောနေရာ မှန်သမျှကို ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ယူခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် ဓာတ်ပုံများအားလုံးကို ဂရုတစိုက် ကူးယူခဲ့သည်။ ပုံကြီး ချဲ့သင့်သည်များကို ချဲ့ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ဤဓာတ်ပုံများသည် ဘတ်ဟတ်၏ ငါးစာ ဖြစ်လေသည်။

ဘတ်ဟတ်သည် ဓာတ်ပုံများအပေါ်၌ အလွန် စိတ်ဝင်စားနေသော ဗာရာဂုကို ကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဗာရာဂုအား အိမ်များ၊ လမ်းများ၊ ကျေးရွာများနှင့် ဘုရားကျောင်းပုံများ၊ မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့အနီးမှ ဘာတူး၊ ကျောက်ပုံများ၊ အိပိုမြို့အနီးမှ ကျောက်စွန်းကျောက်ဆောင်ကြီးများ ငေါထွက်ကာ သဘာဝအတိုင်း လှနေသည့်

ထုံးကျောက်တောင်ကြီးများနှင့် စကျင်ကျောက်တောင်ကြီးများ၏ ပုံများကို ပြသည်။

သူပြသော ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်နေသည့် ဗာရာဏသီ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးများ၏ ပုံများပါမပါ မေးသည်။ ထိုအခါ ဘတ်ဟတ်က မလေး၊ တရုတ်၊ တမီးလ်၊ အာရပ်နှင့် ဂျာဗာလူမျိုးများ၏ ပုံများကို ထုတ်ပြသည်။

သူ ထုတ်ပြသည့် ဓာတ်ပုံများထဲတွင် လူတန်းစားပေါင်းစုံ ပါဝင် သည်။ ကူလီများ၊ တံငါလုပ်သားများ၊ မုဆိုးများ၊ လယ်သမားများ၊ ရက် ကန်းလုပ်သားများနှင့် ကုန်သည်များ၊ ပြီးတော့ ရွှေငွေ လက်ဝတ်ရတနာများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမချော မိန်းမလှများ၊ အသားနက်ကြုတ်ကြုတ်နှင့် ကလေးသူငယ်များ၊ ပိုက်ကွန်များဖြင့် အလုပ်ခွင်ဝင်နေကြသည့် တံငါ သည်များ၊ နားကွင်းကြီးများ ဝတ်ကာ နှာခေါင်းဖြင့် ပလွေမှုတ်နေကြသည့် မလေးရှားနိုင်ငံ တောတွင်းမှ ဆာကိုင်ခေါ်လူရိုင်းများ၊ ငွေထည်ပစ္စည်းများ ဝတ်ကာ ကနေကြသည့် ဂျာဗားကျွန်းသူ မိန်းမလှကလေးများ စသည် စသည်ဖြင့် အမျိုးစုံ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်လည်း အုန်းပင်များနှင့် ထန်းပင်များမှအစ သစ်တောကြီးများ အတွင်း၌ တွေ့မြင်ရသည့် ထူးထူးဆန်းဆန်းသစ်ပင်များ၊ ဘုရားကျောင်း များနှင့် လိပ်ကန်များ၊ လယ်ကွက်များအတွင်း၌ ထွန်ယက်နေကြသည့် ကျွဲ များ၊ သစ်ဆွဲနေကြသည့် ဆင်ယဉ်များနှင့်ရေချိုးနေကြသည့် ဆင်ရိုင်းများ စသည့်ပုံများလည်း ပါလေသည်။

ဗာရာဏသီ ဓာတ်ပုံများကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ကောက်ကြည့်သည်။ တချို့ပုံများကျတော့ တစ်ခဏမျှသာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဘေးတွင် ချထား သည်။ တချို့ပုံတွေကျတော့ အချိန်အတော်ကြီးယူကာ ကျကျနနကြည့် သည်။

‘ဒီပုံကို ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလက ရိုက်ခဲ့တာလဲ’ဟူသော မေးခွန်း ကိုလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မေးသည်။ ဓာတ်ပုံများအပေါ်၌ ရှိနေသော သူ၏ စိတ်ဝင်စားမှုသည် လျော့နည်းသွားသည်မရှိ။ တိုးသည်ထက်သာ တိုးလာလျက် ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဗာရာဏသီ ‘တော်လောက်ပြီ’ဟု ရေရွတ်ကာ

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချာသည်။ 'ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ထပ်ပြီး ပြောပြဦးမှ ဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျား ဒီတစ်ခါ ရောက်လာလိုက်တာ ကျွန်တော့်အတွက် အများ ကြီးကို ဟန်ကျသွားပြီ။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အရာရာတိုင်းဟာ ပြောင်းလဲကုန်ပြီ။ လာဗျာ တစ်နာရီလောက် လမ်းလျှောက်ကြရအောင်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုလည်း ပြချင်တာ ရှိနေတယ်'

စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေပြီဖြစ်သော ဗာရာဂုသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ် သမျှ ပျောက်သွားပြီဖြစ်၏။ သူသည် ဘတ်ဟတ်နှင့်အတူ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သည်။ သူတို့သည် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ အိမ် ပြန်လာကြသည့် ကောက်ရိုးလှည်းကြီးများသည် သူတို့ မျက်နှာပြု၍ လျှောက်နေသည့်အရပ်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းသွားနေကြသည်။ သူသည် ကောက်ရိုးနဲ့ကို တစ်ချက်မျှ ရှုလိုက်သည်။ အမှတ်တရဖြစ်ရပ်ကလေး တစ် ခုသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

'ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား'ဟု ရယ်ကာ မောကာဖြင့် ပြောသည်။ 'ကျွန်တော်ပန်းချီ အနုပညာသင်ကျောင်းတက်စ ပထမနှစ်နေ့ရာသီမှာ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် တောင်ပိုင်းကို အတူတူသွားလည်ကြတုန်းကလေ။ ကျွန်တော် ကောက်ရိုးတွေကလွဲပြီး တခြား ဘာပုံတွေမှ မဆွဲဘူး။ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်လုံးလုံး တောင်ထိပ်ပေါ်က ကောက်ရိုးပုံတွေကို ကြည့်ပြီး တူအောင် ဆွဲနေခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဆွဲဆွဲ ပုံတွေက မတူဘူး။ အရောင်မှန်မှန် ကို မဆွဲနိုင်ခဲ့ဘူး။

'ကောက်ရိုးရဲ့ အရောင်က မီးခိုးရောင်ခပ်မှိန်မှိန် မွဲခြောက်ခြောက် လေ။ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီအရောင်ကိုပဲ ရအောင် မဆွဲနိုင်ခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံး ရပြန်တော့လည်း အရောင်က တိတိကျကျကို မတူဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဆေးအနီနှင့် အစိမ်းကို စပ်ရမယ်ဆိုတာလောက်တော့ သိလာရ တယ်။ အဲသလောက်သိရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ပျော်လိုက်ရတာလေ။ အလွန်ပဲ။

'ကျွန်တော့်မျက်စိက ကောက်ရိုးကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မမြင်နိုင် တော့ဘူး။ အိုဗျာ သိပ်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြိုးစား ရှာဖွေလို့ အဖြေတွေ ရတာလောက် အံ့ဩစရာ ကောင်းတာများ

လောကမှာ ရှိမယ် မထင်ဘူး’

‘ဒါပေါ့ဗျာ’ဟု ဘတ်ဟတ်က ပြန်ပြောသည်။ ‘လောကကြီးမှာ သင်ယူစရာ လေ့လာစရာတွေဟာ အမြဲမပြတ် တည်ရှိနေတာပဲလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ယူဆတယ်’

‘သိပ်မှန်တဲ့ စကားပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့လို့ အခုတလော ကျွန်တော့်စိတ်ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေတာက နည်းပညာနှင့် လုံးဝ မပတ်သက်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်လောက်အတွင်းက ကျွန်တော်မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့ သိခဲ့ရတာတွေဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ကလေးဘဝကို ပြန်ပြန်ပြီး ခေါ်သွားသလို ဖြစ်နေတယ်။’

‘အဲဒီအချိန်ကာလတွေတုန်းကတော့ အရာရာတိုင်းဟာ အခုအချိန်ကာလနှင့် ခြားနားနေသလိုပဲ။ တစ်နေ့ကျရင်တော့ အဲဒီခြားနားချက်ဆိုတဲ့ အရာကလေးကို ကျွန်တော် ပန်းချီထဲမှာ ထည့်ပြီး ဆွဲပြနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီခံစားချက်ကလေးကို တစ်ခဏလောက် ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်တယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာကျရင် အရာရာတိုင်းမှာ အဲဒီခံစားမှုရဲ့ အလင်းရောင်ကလေးဟာ ပြက်ပြက်ထင်ထင် ဝင်နေပြန်ရော။’

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့မှာက ဒီလောက်ကလေးဟာ မပြည့်စုံသလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အာရုံတွေ ထိခိုက်လှုပ်ရှားလွယ်ပြီး ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်းနှင့်ပြည့်စုံတဲ့ ပန်းချီဆရာတွေ အများအပြား ရှိပါတယ်။ ဒီပန်းချီဆရာတွေဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးကို အသိဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံတဲ့လောကကြီးအဖြစ်၊ အဆိုးအကောင်း ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်းရှိနေတဲ့လောကကြီးအဖြစ်၊ တည်ငြိမ်ရိုးသားပြီး ဖြောင့်မှန်တဲ့လောကကြီးအဖြစ် ရေးဆွဲကြတယ်။’

‘ဒါပေမဲ့လို့ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးကို နုပျိုလန်းဆန်းပြီး နှလုံးရည်နှင့် ပြည့်စုံနေတဲ့ သူငယ်လေးတစ်ယောက်က မြင်နေတဲ့ အမြင်မျိုး ရေးဆွဲတဲ့ ပန်းချီဆရာကတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး။ အဲဒီအမြင်မျိုးနှင့် အားထုတ်လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ လူအများစုဟာ အများအားဖြင့် အင်မတန်မှ ဆင်းရဲပြီး အောက်ကျ နောက်ကျ ဖြစ်နေတဲ့ လက်မှုပညာသည်တွေပဲ’

အတွေးတွင် နစ်ဝင်လျက်ရှိသော ဗာရာဏသီလယ်ကွက်၏ တစ်ဖက်စွန်းကန်သင်းထိပ်မှ နှင်းဆီရိုင်းတစ်ပွင့်ကို ခူးကာ တွေဝေငေးမောသော အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ဗာရာဏသီလယ်ကွက်သည် ဖျတ်ခနဲ သတိပြန်ဝင်လာသည်။ သူ့မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာကို အားတုံအားနာ မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ပြီး 'ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပျင်းသွားအောင် လုပ်လိုက်သလိုများ ဖြစ်နေပြီလား'ဟု မေးသည်။

အော်တိုဘတ်ဟတ်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။

'ခင်ဗျားလည်း သိမှာပါ'ဟု ဗာရာဏသီလယ်ကွက်က စကားကို ပြန်ကောက်သည်။ 'အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော့်စိတ်က ပြင်းပြင်းပြပြ ဆွဲချင်စိတ် ပေါ်နေတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရှိတယ်။ တခြားမဟုတ်ဘူး။ အရိုင်းပန်းတစ်စည်းပုံပါ။ ကျွန်တော့်အမေဟာ ပန်းစည်းတွေလုပ်တဲ့နေရာမှာ တကယ့်ကို တော်တယ်။ အမေလုပ်ထားတဲ့ပန်းစည်းတွေလောက်လှတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူး။ အမေဟာ အဲဒီဘက်မှာတော့ ပါရမီ တကယ်ထူးတာ။ အမေဟာ ကလေးတစ်ယောက်နှင့်သိပ်တူတယ်။ အမြဲတမ်းလိုလို သီချင်းတအေးအေးနှင့်နေတာ။ လမ်းလျှောက်ရင်လည်း ညင်သာသလောက် ပေါ့ပါးသွက်လက်တယ်။ အညိုရောင်ကောက်ရိုး ဦးထုပ်ကြီးကို အမြဲဆောင်းထားလေ့ရှိတယ်။

အခု ကျွန်တော်ပြောပြတဲ့ပုံဟာ ကျွန်တော့် အိပ်မက်တွေထဲက အမြဲတမ်းမြင်ခဲ့ရတဲ့ အမေရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာပဲ။ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ကျွန်တော့်အနေနှင့် အရိုင်းပန်းတွေ စုစည်းထားတဲ့ ပန်းစည်းတစ်စည်းပုံကို ဆွဲချင်တယ်။ အမေသဘောကျတဲ့ ပန်းစည်းပုံမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော် ပန်းစည်းတွေ အများကြီး စုစုပြီး ယူလာခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယူလာသမျှတွေဟာ မတူဘူး။ ပန်းစည်းဟာ အမေလုပ်ခဲ့တဲ့ ပန်းစည်းလို ဖြစ်ရမယ်။ မဖြစ်ဘူး။

'ဥပမာ ပြောရရင် အမေဟာ ပန်းတစ်မျိုးကို ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြူရောင်ကျတော့ မကြိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီပန်းမျိုးထဲက သူကြိုက်တဲ့ခရမ်းရောင်ကို မရရအောင် ရှာတယ်။ တစ်ခါတလေများ သူကြိုက်တဲ့ ပန်းမျိုးရဖို့အတွက် တစ်နေ့ခင်းလုံး အချိန်ကုန်ခံပြီး မရမက ရှာတယ်။

အိုဗျာ ပြောရတာ အပိုပါပဲ။ ခင်ဗျား နားလည်မယ် မထင်ဘူး’

ဘတ်ဟတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါတယ်ဗျာဟု ပြောသည်။

‘တစ်ခါတလေများ ကျွန်တော် အဲဒီပန်းစည်းမျိုးကို စဉ်းစားတာ နာရီပေါင်းအများကြီး ကြာတယ်။ ကျွန်တော်ဆွဲမယ့်ပုံဟာ ဘယ်လိုပုံမျိုး ဖြစ်သင့်တယ်ဆိုတာ အတိအကျကို သိနေတယ်။ လေ့လာမှတ်သားမှုမှာ အလွန်တော်တဲ့ လူတစ်ဦး မြင်တဲ့အတိုင်း သဘာဝထဲက ကောက်နုတ်ဖော် ပြထားတဲ့ဟာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အလွန်ကျွမ်းကျင်လိမ္မာတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ် ယောက်က ရှင်းအောင်ရေးတဲ့ပုံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

‘ဒီပုံဟာ ပကတိ ရိုးသားဖြူစင်နေရမယ်။ ပါရမီရှိတဲ့ကလေးတစ် ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက မြင်တဲ့ပုံအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်။ ဟန်ဆိုတာ မရှိစေရဘူး။ ရိုးသားရှင်းလင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံနေရမယ်။ ကျွန်တော် စတူဒီယိုထဲ မှာ ဆွဲထားတဲ့ ငါးနှင့် မနက်ခင်းကျနေတဲ့ မြူနှင့်ပုံမျိုးနှင့် ဆန့်ကျင်ရမယ်။ တစ်ဘာသာစီ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဟာ နှစ်မျိုးစလုံး ကိုတော့ ဆွဲတတ်ရမယ်။ အိုဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဆွဲစရာတွေ အများကြီး ရှိ နေသေးတယ်။ တကယ်ပါ။ အများကြီးကို ဆွဲဖို့လိုပါသေးတယ်’

ဗာရာဂုသည် မြက်ခင်းပြင်ကိုဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်တောင်ပူစာကလေး တစ်ခုပေါ်သို့ တက်သွားရာလမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်သည်။

‘ကဲ အခု ခင်ဗျားရဲ့ မျက်စိတွေကို ဖွင့်ထားပေတော့’ဟု ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျား အဲဒီတောင်ပူစာထိပ်ပေါ် ရောက်ရင် မြင်ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီဆောင်း ရာသီမှာ ကျွန်တော်ဆွဲမယ်လို့ ရည်စူးထားတဲ့ ပန်းချီကားဟာ အဲဒါပါ’

သူတို့သည် တောင်ပူစာထိပ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ တောင်ပူစာ ၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် အရွက်ထူထပ်သိပ်သည်းသော ချုံပုတ်များ။ ညနေ ခင်း အလင်းရောင်သည် ထိုချုံပုတ်များထက်သို့ ခပ်စောင်းစောင်း ကျဆင်းလျက်ရှိ၏။ ချုံပုတ်များကြားမှ လူသွားလမ်းသည် သစ်ပင်ကြီးများ ကြားမှ ဖြတ်ကာ တစ်ဖက်သို့ ထွက်သွားသည်။

ထိုလမ်းသည် မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီး လေးငါးပင်အောက်ရှိ ရေညှိများတက်နေသည့် ကျောက်ခုံကလေးတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်လျက် ရှိ၏။

လူသွားလမ်းကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်သွားလျှင် ရှေ့ဘက်တည့်တည့် ရှိသစ်ပင်ကြီးများကြား၌ ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်သဖွယ် ဖြစ်နေသော အပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့ရသည်။

ကျောက်ခုံကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ထို ဝင်ပေါက်အတိုင်း လိုက်သွားသည့် အခါ သစ်ပင်တန်းများကို လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရောင်တလက်လက်တောက်နေသော တောင်ကြားလွင်ပြင် တစ်ခုဆီသို့ ရောက်သည်။

ထိုတောင်ကြားကို ဆားတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ မိုးမခပင်များနှင့် ချုံပင်နွယ်ပင်များက ဝိုင်းရံထားသည်။ တောင်ကြားထဲမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသော မြစ်နှစ်မြွှာ၏ ရေပြင်သည် စိမ်းပြာရောင်အဆင်းကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် ဆက်၍ ကြည့်လိုက်ပါမူကား အဆုံးအစ မရှိသော တောင်စဉ်တောင်တန်းများကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ဗာရာဂုက ထိုရှုခင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘သစ်ပင်တွေမှာ အရောင်အသွေး ဝင်လာတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒီရှုခင်းကို ကျွန်တော်ဆွဲမှာပဲ၊ ဆွဲတဲ့အခါမှာ ပိုင်ရီကို ဟိုကျောက်ခုံပေါ်မှာ ကျောပေးပြီး ထိုင်ခိုင်းမယ်။ ဒါမှလည်း ကျွန်တော် သူ့ခေါင်းပေါ်က ကျော်ပြီးတောင်ကြားကို မြင်ရမယ် မဟုတ်လား’

ဘတ်ဟတ်ကတော့ ဘယ်လို ထင်မြင်ချက်မှ မပေး။ သူ့နှလုံးသားတွင် သူ့သူငယ်ချင်းအပေါ်၌ သနားကြင်နာစိတ်ဝင်လာနေမိသည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှ ကြိတ်၍ ပြုံးသည်။ သူ ငါ့ကို အတော်ကြိုးစားပြီး လိမ်နေရပါကလားဟုလည်း စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ တွေးသည်။ သူ့အစီအစဉ်များနှင့် သူ့အလုပ်ကို ကြိုတင်ပြီး ပြောပြလျက်ရှိ၏။ ဟိုတုန်းကဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းသည် အခုလို ဘယ်တော့မှ ပြောလေ့မရှိ။ ကြိုတင် စီစဉ်ထားတတ်သည့် အလေ့အထလည်း မရှိ။

အမှန်တော့ သူ့သူငယ်ချင်းသည် အခုအချိန်အထိ သူ့စိတ်ကို သာယာချမ်းမြေ့စေသည့် အရာများကို စဉ်းစားတွေးတောကာ သူ့ဘဝကို တည်ငြိမ်အေးဆေးသွားအောင် အားထုတ်နေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ဗာရာဂုသည် မိမိအကြောင်း ကောင်းစွာနားလည်သူဖြစ်သည့် အား

လျော်စွာ သူ့အဖြစ်ကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်မျှ ပြောပြပြီး နောက်ထပ် ဆက်လက် ဖုံးကွယ်ထားလိမ့်မည်ဟုတော့ မိမိမထင်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားလာခဲ့ရသည့် စိတ်ဆင်းရဲစရာ အကြောင်းများကို ရင်းနှီးခင်မင်သူ တစ်ဦးအား ဖွင့်ဟမပြောဘဲ ကြိတ်မှိတ် မျိုသိပ်ထားလိမ့်မည်ဟုလည်း မယူဆ။ မကြာခင် ရင်ဖွင့်လာလိမ့်မည်ဟုပင် တွက်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဗာရာဏသီမြို့မှ ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်ကာ လျှောက်လာသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ဗာရာဏသီအတွက် ဝမ်းနည်းမိသည်။

အလွန် ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားပြီး အသိဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်ကြီးမားသော သူ့လိုယောက်ျားတစ်ယောက်က အခုလို မျက်စိများကို အဝတ်နှင့် ပိတ်စည်းပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ပူးချည်ကာ ဆူးချုံများထဲ တိုးသွားနေရသည့် လူတစ်ယောက်သဖွယ် ဖြစ်နေခြင်းသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ မကောင်းပါလော။

သူတို့နှစ်ယောက် မြိုင်ခေမာသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ပိုင်ရီကို မျက်စိရှာမိကြ၏။ ပိုင်ရီ ဘယ်မှာလဲဟု မေးမိသည်။ ပိုင်ရီ တစ်ယောက် သူ့မိခင် ဖရောဗာရာဏသီနှင့်အတူ ဟာအဲလ်ဘတ်ကို ကြိုရန်အတွက် မြို့ထဲသို့ သွားသည်ဟု သိရလေ၏။

mgyc.com

mgyc.com

အဲလ်ဘတ်ဗာရာဂုသည် သူ့အမေ၏ ဂီတခန်းထဲ၌ ဒေါသတကြီး လမ်း
သလားလျက်ရှိသည်။ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်လျှင် အဲလ်ဘတ်ဗာရာဂုသည်
သူ့အဖေနှင့် တူသည်။ မျက်စိများသည် သူ့အဖေနှင့်တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်
သည်။ သို့သော်လည်း စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အဖေနှင့်ပို၍
တူသည်ကို တွေ့လာရ၏။

အဲလ်ဘတ်၏ အမေသည် စန္ဒရားကို မှီ၍ ရပ်နေရာမှ သူ့သားကို
မေတ္တာစိတ် ယိုဖိတ်လျက်ရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ အဲလ်ဘတ်
သူ့အနီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါ ပခုံးကို ဆီး၍ဖက်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို
သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ရွှေရောင်ဆံစများသည် နဖူးပြင်ထက်တွင်
ဝဲကျလျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးအစုံကတော့ အရောင်တလက်လက် ထွက်ကာ
လူငယ်တစ်ယောက်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို အထင်းသားဖော်ပြနေကြသည်။
သူ၏ လှပသော ပါးစပ်သည် ဒေါသအရှိန်ကြောင့် မဲ့နေသည်။

‘မဟုတ်ဘူး မေမေ’ဟု ပြောကာ သူ့မိခင်လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်
သည်။ ‘သား သူ့ကို သွားပြီး နှုတ်မဆက်နိုင်ဘူး။ ဒါဟာ သက်သက်ရယ်
စရာတစ်ခု ဖြစ်နေမှာပဲ။ သားက သူ့ကို မုန်းတယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်။
မေမေအနေနှင့် ဘာတွေပဲပြောပြော အလကားပဲ။ သူကလည်း သားကို
မုန်းတာပဲ’

‘မုန်းတယ်’ ‘မုန်းတယ်’ ဖရောဗာရာဂုက သူ့သား၏စကားကို

သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်သည်။ ဒီစကားလုံးမျိုးတွေ မသုံးပါနှင့်သားရယ်။ ဒီစကားလုံးမျိုးတွေဟာ အရာရာတိုင်းကို ရှုပ်ထွေးကုန်အောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်တတ်တယ်ကွယ့်။ သူဟာ မင့်အဖေပါ။ သူ မင့်ကို သိပ်ပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့ အချိန်တစ်ချိန် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီစကားမျိုး နောက်မပြောပါနှင့်လို့ မေမေ တားချင်တယ်။

အဲလဲဘတ်ကတော့ မလှုပ်မယှက် ရပ်ကာ သူ့အမေကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။

‘မေမေအနေနှင့် အဲဒီစကားမျိုးတွေ မပြောပါနှင့် မသုံးပါနှင့်လို့ တားမြစ်နိုင်ပေမယ့် ဘာများထူးလာမှာလဲ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျေးဇူး တင်လိမ့်မယ်လို့များ မေမေ မျှော်လင့်နေသလား။ သူဟာ မေမေဘဝကိုရော ကျွန်တော့်အိမ်ကိုပါ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တဲ့လူ၊ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လှပပြီး ပျော်စရာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ မြိုင်ခေမာကို စိတ်ဒုက္ခတွေ ရောက်ပြီး ရွံ စရာမုန်းစရာ အလွန်ကောင်းတဲ့နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ လူ။’

‘ကျွန်တော်ဟာ မြိုင်ခေမာမှာ မွေးပြီး မြိုင်ခေမာမှာ ကြီးလာခဲ့တဲ့ လူပါ မေမေ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်ဟာ မြိုင်ခေမာအိမ်ကြီးထဲက အခန်း တွေ စကြံတွေကိုသာမကဘူး၊ ဥယျာဉ်တို့ မြင်းဇောင်းတို့ ခိုအိမ်တို့ကိုပါ ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်မက်မက်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်စရာတွယ်တာစရာ အိပ်မက်ထဲ ထည့်မက်စရာ လွမ်းစရာ အိမ်ဆိုလို့ ဒီတစ်အိမ်တည်းရှိတာပါ။’

‘အခုကျတော့ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်နှင့် မနီးစပ် မရင်းနှီးတဲ့ ဒေသမှာ သွားနေရတယ်။ အိမ်ကို ပြန်လာပြန်တော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် တလေကိုတောင် ခေါ်မလာနိုင်ဘူး။ ခေါ်လာလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကျွန် တော်တို့ နေတာထိုင်တာကို သူ မြင်သွား တွေသွားမှာ ကြောက်နေရတာ ကိုး။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ယောက်နှင့်တွေ့လို့ ကျွန်တော့်နာမည်ပြောလိုက် ရင် ကျွန်တော်ရဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားနေတဲ့ အဖေကို ချီးမွမ်းစကားပြော လိုက်ကြတာ အံ့မခန်းပါပဲ။’

‘အိုဗျာ ကျွန်တော်တို့မှာ အဖေလည်း မရှိဘူး။ အမေလည်းမရှိဘူး။ မြိုင်ခေမာအိမ်လည်းမရှိဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ ဆင်းရဲ

တဲ့မိသားစုဘဝနှင့် မေမေက စက်ချုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် စာသင်၊ ကျွန်တော်က မေမေ့ကို ကူညီပြီး လုပ်ကိုင်ပေး၊ အဲဒီဘဝမျိုးသာဆိုရင် သိပ်ကို စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းမှာပဲ'

သူ့အမေက အဲလံဘတ်၏လက်ကိုဆွဲကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ သူ့အမေက သူ့သား၏ ဒူးပေါ်၌ အသာအယာ မှေးထိုင်ကာ နဖူးထက်၌ ဝဲပျံကျနေသည့် ဆံစများကို အသာအယာ တင်ပေးသည်။

'အမေပြောပြမယ်သား' ဟု တည်ငြိမ်အေးဆေးသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။ 'အခုဆိုရင် သားရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှ မေမေ့ကို ပြောပြီးပြီ၊ တစ်ခါတလေကျရင် လူတစ်ယောက်အဖို့ သူ့ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားရသမျှကို ဖွင့်ထုတ်လုပ်လိုက်ရတာဟာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူဟာ သည်းခံရမယ့် အရာမျိုးနှင့် ကြုံလာရင်လည်း သည်းခံပြီး နေသွားဖို့ နားလည်ရမယ်။ အခုဆိုရင် သားရဲ့အရပ်အမောင်းဟာ မေမေ့လောက်မြင့်လာပြီ။ မကြာခင် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်တော့မှာ။ အဲဒါကို မေမေ့ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာတယ်။ မင်းဟာ မေမေ့သားပါ။ နောင်ကိုလည်း မေမေ့သားပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။

'သားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ မေမေဟာ တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ အချိန်ရှိသမျှ အထီးကျန်နေရတဲ့ဘဝပါ။ မေမေ့မှာ ပူစရာသောကတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ မေမေ့မှာ ယောက်ျားပီသတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် လိုနေတယ်။ အဲဒီမိတ်ဆွေကောင်းဟာ သားပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မင်းဟာ မေမေ့အနားမှာ အမြဲရှိနေရမယ်။

အခု နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာလည်း မင်းညီလေးပိုင်ရီကို ထိန်းပေးပါ။ မေမေ့တို့သားအမိ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြရအောင်။ သားဒေါသမကြီးပါနှင့်။ ဘာကိုမှ ရှေ့လောတကြီး မလုပ်ပါနှင့်။ မေမေ့အတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဖြစ်စေမယ့် ကိစ္စတွေကို လုံးဝမလုပ်ပါနှင့်။

'ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သား အဲသလို လုပ်နေရင် မေမေ့စိတ်ထဲမှာ မင်းဟာ ကလေးတစ်ပိုင်းဘဝမှာပဲ ရှိနေပါသေးလားလို့ တွေးမိလိမ့်မယ်။ မေမေ့မှာ လိုအပ်နေတဲ့ အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ကို မေမေ့စောင့်စားနေရတာ ကြာပြီသား။ ဆက်ပြီး မစောင့်ပါရစေနှင့်တော့'